

ಚಂದಮಾಮ

ಮಕ್ಕಳ ಕಥೆಯ ಮಾಸಪತ್ರಿಕೆ

1st Sep. '88

6

SANKAR

ಬಹುಮಾನ
ಪಡೆದ ಶಿಲ್ಪಕೆ

ಚಾಣಾಕೃತಿ

ಕಳಿಸಿದವರು :
ಶಂಕರ ಕೊಂಗಿ, ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ

ಹಿಮಗಿರಿಯಿಂದ ಕನ್ಯಾ ಕುಮಾರಿಯವರೆಗೆ
ಹಿಂದೀ, ತೆಲುಗು, ತಮಿಳು ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಿಡುಗಡೆ!

ಸ್ಟುಡಿಯೋ
ಭರಣಿ

ಚಂದ್ರರಾಣಿ

ಭಾನುಮತಿ

ರಾಮಾರಾవు...ರಂಗಾರಾవు...ರೆಲಂಗಿ

ಡ್ರೆಸ್ಟ್...ಭಾನುಮತಿ...ನಿಶಾಕ...ರಾಮಕೃಷ್ಣ

ನಿಮ್ಮ ಆಭಿಮಾನ ಥಿಯೇಟರಿನಲ್ಲಿ ನೋಡಿರಿ

ಅಜಂತಾ ಚಿತ್ರಗಳು

ಭಾರತೀಯ ಮಹಿಳೆಯರ ಪೂರ್ವಾರೋಗ್ಯ ವನ್ನು ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಮತ್ತು ಸೊಬಗನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸುವ ಅಜಂತಾ ಕಲಾಪೂರ್ಣ ಚಿತ್ರಗಳಿಗೆ ಸರಿಸಮವಾಗಿರುವವರು ಇಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲವೆನ್ನಬಹುದು. ಈಗ ಮಹಿಳಾ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ತಾಯಂದಿರಾಗಲು ತಕ್ಕ ಆರೋಗ್ಯಭಾಗ್ಯವಿಲ್ಲದಿರುವುದು ಒಂದು ಕೊರತೆಯಾಗಿದೆ.

ನಮ್ಮ 'ಅರುಣ'ವನ್ನು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಎಲ್ಲಾ ವಿಧವಾದ ಮುಟ್ಟು ಮತ್ತು ಇತರ ತೊಂದರೆಗಳು ನಿವಾರಣೆಯಾಗಿ ಒಳ್ಳೇ ಆರೋಗ್ಯವೂ ಸೌಂದರ್ಯವೂ ಉಂಟಾಗುವುದು.

ಅರುಣ

ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಶಕ್ತಿವರ್ಧಕ ಟಾನಿಕ್ ಮುಟ್ಟು ಸಂಬಂಧವಾದ ಎಲ್ಲ ಬಾಧೆಗಳನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿ ಉತ್ತಮ ತಾಯ್ತನವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದು.

ಆಯುರ್ವೇದಾಶ್ರಮಂ ಲಿಮಿಟೆಡ್
ಮದರಾಸು - 17.

ದೋಂಗರೇ ಬಾಲಾವೃತ

ಇದು ಸೊರಗಿ ಕಡ್ಡಿಯಂತಾದ ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಆರೋಗ್ಯವನ್ನೂ ಪುಷ್ಟಿಯನ್ನೂ ಬಲವನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಇದರ ಸೇವನೆಯಿಂದ ಮಕ್ಕಳ ಹಲ್ಲುಗಳು ಕಷ್ಟವಿಲ್ಲದೆ ಹೊರಬೀಳಲು ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಹೊರಬಿಡ್ಡಿದೆ ಎದು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು

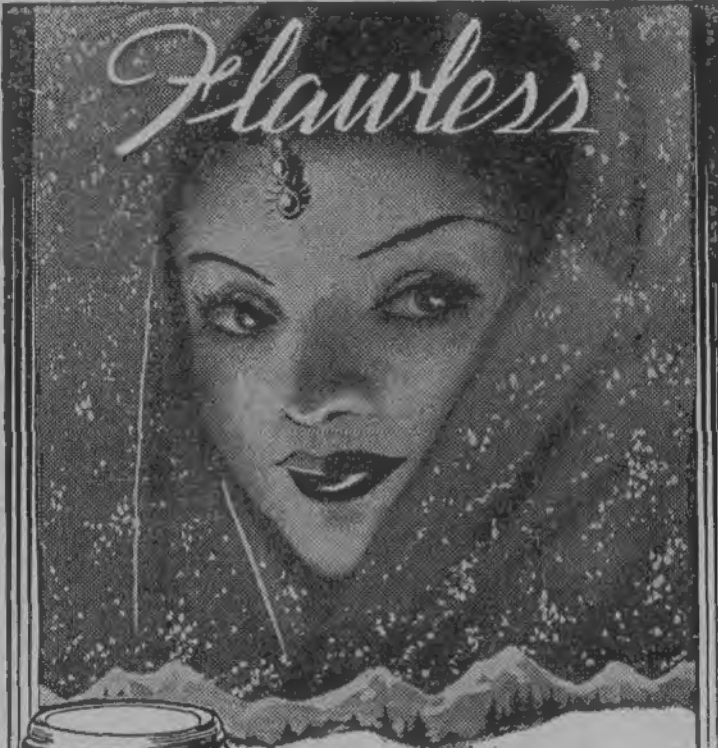
ರಸವತ್ತಾದ ದೊಡ್ಡಕಥೆ
ಬೆಲೆ 6 ಆಣೆಗಳು ಮಾತ್ರ!

ನಿಮ್ಮ ಪ್ರತಿಗಾಗಿ
ನಮ್ಮ ಎಜಂಟರನ್ನು ಕೇಳಿ ಇಲ್ಲವೇ,
7 ಆಣೆಗಳನ್ನು ಮಣಿಯಾರ್ಡರು
ದ್ವಾರಾ ಕಳುಹಿಸಿರಿ.

ನಿವರಗಳಿಗೆ:

ಚಂದನಾಮ ಪಬ್ಲಿಕೇಷನ್ಸ್
ವಡಪಳಿ :: ಮದರಾಸು-26

Flawless

■ ಉದ್ದಿ ಸಂ ■ ರ ವ ■ ಕ ಸ್ವ: ಇಷ್ಟು ಮೃದುವಾಗಿ
ಇಷ್ಟು ಸ್ವಚ್ಛವಾಗಿ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಮೋಹಕವಾದ
ವರ್ಷಸ್ಸಿನಿಂದಲೂ ಮಾಡುವಂತಹದು ಮತ್ತೆಂದಿಲ್ಲ.

AFGHAN SNOW
Leading Beauty Cream of the East

Patanmala

FOR PERFUMES & COSMETICS

CS

ಗ್ರೈಪ್ ಸಿ ರ ಪ್ - ಐ. ಟಿ. ಎಲ್.

ನಿಮ್ಮ ಮುದ್ದು ಕಂದನ ಅರ್ಜೀ ವ್ಯಾಧಿಗಳನ್ನು
ತಡೆದು ಆರೋಗ್ಯ ಕಾಪಾಡುವ ಅಮೃತವಾನ.

ತಯಾರಕರು :

ದಿ ವೈಸೂರು ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಅಂಡ್
ಟೆಕ್ನಿಂಗ್ ಲ್ಯಾಬೋರಟರಿ, ಲಿ.,

ಮಲ್ಲೇಶ್ವರಂ - ಬೆಂಗಳೂರು - 3

ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಮುಖ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳಲ್ಲೂ
ದೊರೆಯುತ್ತದೆ

ವ್ಯಾಪಾರದ ಗುರುತು

ಗ್ರೈಪ್ ಸಿ ರ ಪ್

ಮಧ್ಯದಲಿ ತಾಜಾ ಫಲವಿರುವ

ಮಿಠಾಯಿಗಳು, ಎಲ್ಲಾ ನೈಸರ್ಗಿಕ ವಿಟಾ
ಮಿನ್ಸ್‌ಗಳಿಂದ ಕೂಡಿವೆ. ಅಲ್ಲದೇ ಇವು
ಗಳೂ ದೊರಕುತ್ತವೆ: ಕ್ರೀಮ್ ಟಾಪಿ
ಗಳು, ಬಾರ್ಲಿ ಮುಗರ್ ರಾಲ್ಫಿಗಳು,
ವಿಶ್ವಕೋಶ ರಾಲ್ಫಿಗಳು ಮತ್ತು
ಇನ್ನಿತರ ನೂರಾರು ಬಗೆಗಳು.

ಛಾರತದಲ್ಲಿರುವ ವಿಕಮಾತ್ರ, ವಿಲರ್.ಕಂಡಿಶನ್ ಮಿಠಾಯಿ
ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ತಯಾರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಆದರ್ಶ ಮಿಠಾಯಿಗಳು.

ASP-19-172

ಚಂದಮಾಮ

ಸಂಚಾಲಕರು :
'ಚಕ್ರಪಾಣಿ'

ಹೆಬ್ಬಗಳ ತಿಂಗಳು ಬಂದಿವೆ. ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣ
ಜಯಂತಿ, ವಿನಾಯಕ ಚತುರ್ಥಿ, ವರಲಕ್ಷ್ಮಿ,
ಮೊದಲಾದ ಅನೇಕ ಹಬ್ಬಗಳ ವರಸೆ. ದೇವರ
ಹೆಸರು ಹೇಳುತ್ತಾ ಜನೋಪಕಾರ, ಲೋಕೋಪ
ಕಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದೇ ಹಬ್ಬಗಳ ಮೂಲ
ಉದ್ದೇಶವೆಂಬುದನ್ನು ಯಾರೂ ಮರೆಯಬಾರದು.
ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದ ಜೀವನದಿಯಾದ ಕಾವೇರಿಯು
ಹುಟ್ಟು ಈ ಬಗೆಯ ಲೋಕೋಪಕಾರದ ಉದ್ದೇಶದಿಂ
ದಲೇ ಆಯಿತು. ಇದನ್ನು ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾದ
'ಕಾವೇರಿ ನದಿ' ಎಂಬ ಕತೆ ಸಾರುತ್ತದೆ. ಈ ಕತೆಯಲ್ಲಿ
ಲೋಕೋಪಕಾರದ ದಿವ್ಯ ಸಂದೇಶವನ್ನು ಸಾರಿದವನು
ಭಾರತೀಯರ ಪ್ರಥಮ ಪೂಜೆಗೆ ಪಾತ್ರನಾದ ಗಣಪತಿ.
ಅದುದರಿಂದ ಹಬ್ಬಗಳಲ್ಲಿ ನೀವೂ ಸಂತೋಷಪಡುವುದಲ್ಲದೆ
ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಸಂತೋಷಕ್ಕೂ ಕಾರಣರಾಗಬೇಕು.

ಸಂಪುಟ : ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೧೯೫೩ : ಸಂಚಿಕೆ
೧೧ ೩

ಸ ರಾ ಫ - ಕ ತ್ತೆ

‘ಒಂದೂರಲಿ ಬುದ್ಧಿಮತ್ತ
ಕತ್ತೆಯಿತ್ತು, ಅದರ ಒಡೆಯ
ಮುದಿ ಸರಾಫ, ಬಹಳ ಜಿಪುಣ
ಭಾರಿ ಧನಿಕ, ಬಲು ನಿರ್ದಯ.

ಅವನೊಂದಿನ ಕತ್ತೆ ಮೇಲೆ
ಕುಳಿತು ಪಯಣ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ;
ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹುಲುಗಾವ
ಲೊಂದ ನೋಡಿ ಇಂತೆಂದ:

“ ಕತ್ತೆಯೆ, ನಿನಗಾ ಊರಲಿ
ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟು ಹುಲ್ಲು ಕೊಳ್ಳ
ಬೇಕು ಬಂದೆ, ಇಲ್ಲಿ ನೀನು
ಹೊಟ್ಟೆತುಂಬ ಮೆಲ್ಲು ಹುಲ್ಲು ”

ಹೀಗೆ ನುಡಿದು ಮರದ ಬುಡದಿ
ಒರಗಿದ ದಣೆನಾರಿಸಲು
ಕತ್ತೆ ದೊರೆತ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದಿ
ಹೋಯ್ತು ಹುಲ್ಲು ಮೇಯಲು.

ಕಳಕಳಿಸುವ ಹಸಿರು ಹುಲ್ಲು
ಚೂರು ಚಾರು ಮೆಲ್ಲುತ
ಕೂಗಿ ಕುಣಿದು ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ
ಹೊರಳಿ ಉರುಳಿ ತಿರುಗುತ;

“ನವಗಿರಿನಂದ”

ಒಡೆಯ ನೀನು, ಮನುಷ್ಯ ನಿಮ್ಮ
ನಿಮ್ಮೊಳಗಿನ ಹಗೆ ವಿಚಿತ್ರ.
ನಮ್ಮದೆಲ್ಲ ಬಹಳ ಮೈತ್ರಿ.
ನಮ್ಮ ಹಗೆ ಮನುಷ್ಯಮಾತ್ರ!

ಎನ್ನ ಹುಲ್ಲು ಮೇಯಬಿಟ್ಟು
ನಿನ್ನ ನೀನೆ ಕಾದುಕೊ
ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕೊಂಟಿ ಕತ್ತೆ
ಹುಲ್ಲು ಮೇಯ ಹೋಯ್ತು ಕೊ!

ಪಾಡಿತು ಕೊರಕೆತ್ತಿ ಕೂಗಿ
‘ಹ್ರಾಂ ಹ್ರೀಂ’ದನಿ ನಾಲ್ಕು ಸುತ್ತು
ಮೊಳಗಲಾಗ ಬಂದ ನೋಬ್ಬ
ಸರಾಫಗವ ಕೆಟ್ಟಿತತ್ತು!

ಕಂಡವನ ಸರಾಫ ಬೆದರಿ
ಕತ್ತೆಯನ್ನು ಬಳಿಗೆ ಕರೆದ
“ಓಡಿ ಹೋಗಬೇಕು, ಬೇಗ
ಬಾ ಬಾ” ಎಂದೊರೆದ ಮೊರೆದ.

“ಆವ ಬಂದರೆ ನನಗೇನಿದೆ?
ನಿನಗಿಂತವ ಭಾರವೇನು?
ನಿನಗೆ ತತ್ತು ನನಗೇನಿದೆ?
ಹೆದರಲೇಕೆ-ಕತ್ತೆ ನಾನು.

ಮುಖಚಿತ್ರ

ಹಿಡಿಯ ವನದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲವಿದ್ದಮೇಲೆ ಕುಂತಿಯೂ ಪಾಂಡವರೂ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟರು. ಮುಂದೆ ಏಕಚಕ್ರಪುರವೆಂಬ ಗ್ರಾಮವನ್ನು ಸೇರಿ, ಅಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ವಾಸಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಮನೆಯನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿಕೊಂಡರು.

ಒಂದು ದಿನ ಆ ಮನೆಯವರೆಲ್ಲ ತುಂಬಾ ದುಃಖಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಕುಂತಿ ವಿಚಾರಿಸಿದಾಗ ಈ ಕಥೆ ತಿಳಿಯಿತು.

ಆ ಊರಿನ ಬಳಿಯ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಕಾಸುರನೆಂಬ ರಾಕ್ಷಸನಿದ್ದನಂತೆ. ಅವನು ದಿನಾ ಊರೊಳಗೆ ಬಂದು ಸಿಕ್ಕುಸಿಕ್ಕುವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿಂದುಹಾಕುತ್ತಿದ್ದನಂತೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಊರವರೆಲ್ಲಾ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿ, ದಿನಾ ಒಂದೊಂದು ಮನೆಯಿಂದ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಆಳನ್ನು, ಒಂದು ಬಂಡಿ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳೊಂದಿಗೆ ಅವನಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡುವುದಾಗಿ ಒಪ್ಪಂದ ಮಾಡಿಕೊಂಡರಂತೆ. ನಾಳೆ ಆ ಮನೆಯವರ ಸರತಿಯಂತೆ.

ಇವನ್ನು ತಿಳಿದು ಕುಂತಿ—“ ನೀವೇನೂ ಹೆದರಬೇಡಿ. ನನಗಿರುವ ಐದುಮಂದಿ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನನ್ನು ಕಳಿಸುತ್ತೇನೆ. ಉಳಿದುದೆಲ್ಲಾ ಸಿದ್ಧಮಾಡಿ ” ಎಂದು ಒತ್ತಾಯದಿಂದ ಅವರನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿದಳು.

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಭೀಮನಿಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು—ತನಗೆ ಒಂದು ಬಂಡಿ ಆಹಾರ ಸಿಕ್ಕುವುದಲ್ಲದೆ, ಎಂದು. ಮರುದಿನ ಆಹಾರದ ಬಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಭೀಮನೇ ಕುಳಿತು ಕಾಡಿಗೆ ಹೊರಟ. ಅದರಲ್ಲಿದ್ದ ಬಗೆಬಗೆಯ ಭಕ್ಷ್ಯಭೋಜ್ಯಗಳನ್ನು ರುಚಿನೋಡುತ್ತಾ ಹೊರಟ. ಕಾಡಿನ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಬಂಡಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಒಂದು ಕೆರೆಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಬಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಪೂರಾ ಖಾಲಿಮಾಡಿದ.

ಇನ್ನೂ ಏಕೆ ಆಹಾರದ ಬಂಡಿ ಬರಲಿಲ್ಲವೆನ್ನುತ್ತಾ ಬಕಾಸುರನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ. ತನ್ನ ಆಹಾರವನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿನ್ನುತ್ತಿರುವ ಭೀಮನನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನಿಗೆ ಬಂದ ಸಿಟ್ಟನ್ನೇನು ಹೇಳೋಣ! ಓಡಿಬಂದು ಭೀಮನ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಗುದ್ದಿದ. ಭೀಮನು ಧರ್ಮನೆ ತೇಗಿ, ಉಳಿದ ಕಡೆಯ ತುತ್ತನ್ನೂ ಬಾಯೊಳಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ನುಗ್ಗಿ ಕೈಯುಜ್ಜಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, “ ಓಹೋ! ನೀನೆ ಬಕಾಸುರನೋ! ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಸಡ್ಡು ಹೊಡೆದು ಅವನಮೇಲೆ ತಿರುಗಿಬಿದ್ದ.

ಬಕ-ಭೀಮರಿಗೆ ಘನಘೋರ ಮಲ್ಲಯುದ್ಧ ನಡೆಯಿತು. ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿದ್ದ ಮರಗಳೂ ದಿಣ್ಣೆಗಳೂ ನೆಲಸಮವಾಗಿ ಹೋದುವು. ಕಡೆಗೆ ಭೀಮನು ಬಕಾಸುರನನ್ನು ಸೀಳಿ ಬಿಸುಟನು. ಮುಗಿಯಿತು ಊರ ಹೆಮ್ಮಾರಿಯಾದ ಆ ಬಕಾಸುರನ ಕತೆ.

ನ ರ - ವಾ ನ ರ

ಬ್ರಹ್ಮದತ್ತನು ಕಾಶಿನಗರವನ್ನು ಸಾಲಿಸುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬೋಧಿಸುತ್ತಾನೆ. ಕಪಿರೂಪದಲ್ಲಿ ಜನ್ಮತಾಳಿ ಹಿಮಾಲಯ ಪರ್ವತ ಶ್ರೇಣಿಯ ಒಂದು ಪೃಕ್ಷದಮೇಲೆ ವಾಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಜನ್ಮತಃ ವಾನರನೇ ಆದರೂ ನರರಲ್ಲಿ ಕಾಣಬರುವ ಸುಗುಣಗಳು ಆ ಕೋಡಗನಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ವಾನರ ತುಂಬಾ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಆ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿಷ್ಟೆ ಪ್ರತಿ ಪ್ರಾಣಿಯೂ ತನ್ನ ಕಷ್ಟಸುಖವನ್ನು ಅದರ ಮುಂದೆ ತೋಡಿಕೊಂಡು ಸೂಕ್ತ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಆ ವಾನರವನ್ನು ಅಶ್ರಯಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ನಿಜ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ಆ ವಾನರನ ಹಿತೋಕ್ತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದ ತರುವಾಯ ವನ ಮೃಗಗಳು ತಮ್ಮ ಕ್ರೂರ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ, ಸಾಧು ಪ್ರಾಣಿಗಳಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ. ಪ್ರತಿ ಪ್ರಾಣಿಯೂ ಮುಂಜಾನೆ ಗಂಗಾನದಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಒಂದೊಂದು

ಸಿಹಿಫಲವನ್ನು ತಂದು ಆ ಮಹಾ ಕಪಿಗೆ ಗುರುದಕ್ಷಿಣೆಯಾಗಿ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಕಾಡುಮೃಗಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಆಸರೆಯಾಗಿದ್ದ ಆ ಕಪಿಗೆ ಒಂದುದಿನ “ಅಯ್ಯೋ ಸತ್ತೆ, ಸತ್ತೆ” ಎಂಬ ಅರ್ತನಾದ ಕೇಳಿಸಿತು.

ಕೂಡಲೇ ಆ ಕ. “ಇದೋ ಬಂದೆ. ಬರುತ್ತಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಾ ಆ ತಬ್ಬ ಬಂದ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಓಡಿತ್ತು.

ಒಂದು ಮರ. ಆ ಮರದ ಬುಡದ ಹತ್ತಿರ ಹೊಲಸಾದ ಒಂದು ಗುಂಡಿ. ಅದು ತುಂಬಾ ಆಳವಾಗಿತ್ತು. ಅದರಿಂದ ತಡೆಯಲಸಾಧ್ಯವಾದ ಮರ್ನಾಸನೆ ಹೊರಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯ ಬಿದ್ದು, ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎಳಲಾರದೆ ಅವಸ್ಥೆ ಪಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

ಅವನ ಒದ್ದಾಟ ಕಂಡು ಕಪಿಯ ಹೃದಯ ನೀರಾಯಿತು. ಕಂಬನಿ ಮಿಡಿಯಿತು.

“ಹೆದರಬೇಡ. ನಾವಿದ್ದೇನೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಕ್ಷಣವಾದರೂ ತಡೆಮಾಡದೆ ಆ ಗುಂಡಿ

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಗಾಢನಿದ್ರೆ ಮಾಡಿದ
ನಂತರ ಅವನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು. ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ

ತನ್ನನ್ನು ಬಹು ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ನೋಡಿ
ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಕಪಿಯನ್ನು ನೋಡಿದ.
ಕೂಡಲೇ ಅವನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ
ಉಹಾತರಂಗಗಳಿದ್ದವು.

అవను " ఎల్లీ కషియే, బహు శ్రమ
గొందు నన్నన్ను హోత్తు తందు నీను
బలీరువే. తుస హోత్తు నీను నిడ్డీ
నూడు. బలీలికే పరిహారవాగువుదు"
ಎಂದು ಹೇಳಿದ.

అవన మాతుగళన్న నంబి ఆ భన
 లాలి కపి హాగే క్కొ ముచ్చి కేండు
 నిదేనాడితు.

ತನ್ನನ್ನು ನಂಬಿ ಕಪಿ ನಿಜವಾಗಿ ದ
ಕೂಡಲೇ, “ಈ ಕೋತಿಯನ್ನು ಕೊಂದು
ಒದರ ಮಾಂಸ ತನ್ನ ಬೇಕು” ಎಂಬ ದುರು
ದ್ದೇಶ ಜನಿಸಿತು ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ.

ಈಗತಾನೇ ತನಗೆ ಜೀವದಾನಮಾಡಿದುದನ್ನು ಮರೆತುಬಿಟ್ಟ. ಆ ಕಪಿ ಮಾಡಿದ ಸಹಾಯವನ್ನು ನನೆಯದ ಕೃತಘ್ನನವನು. ಪರಮ ನಿೀಚ.

ಅವನು ಕೂಡಲೇ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಬಂಡೆ
ಯನ್ನು ಹೊತ್ತುತಂದು ಮಲಗಿದ್ದ ಕಪಿಯ
ಮೇಲೆ ಎತ್ತಿ ಹಾಕಿದ.

ಆದರೆ ಪುಣ್ಯಕಾಲ! ಗುರಿತಪ್ಪಿ ಆ ಕಲ್ಲು
 ತುಸು ಮೂರ್ಮೂಗಿ ಬಿತ್ತು. ಸಿಪ್ಪಿಂತೆಯಿದ
 ಮಲಗಿದ್ದ ಕಪಿಗೆ ಯಾವನುಪಾಯವೂ
 ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ಕೆಳಗವಿದಕೂಡಲೇ, ಭಾರಿ

✻ ✻ ✻ ✻ ✻ ✻ ✻ ✻ ✻ ✻ ✻

ಚಂದ್ರಮಾಸು

◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆

ಶಬ್ದವಾಯಿತು. ಕಪಿ ಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು. ಕಪಿ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಅದುರ್ಮಾರ್ಗನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಕಳಮಳ ವೆದ್ದಿತು. ಅವನ ಮುಖ ಬಿಳಿಬಿಳಿಯಾಯಿತು.

ಎಚ್ಚರಗೊಂಡ ಕಪಿ ಅವನ ಮುಖ ನೋಡಿತು. ಅವನ ದ್ರೋಹವನ್ನು ಸಾರಲು ಬೇರೆ ಯಾವಸಾಕ್ಷ್ಯವೂ ಬೇಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಕಪಿ ಮಾತ್ರ ತುಸವಾದರೂ ಉದ್ವೇಗಹೊಂದಲಿಲ್ಲ. ಈಗಾಗಲೇ ಅಪ್ಪ ಸತ್ತಿರುವವನ ಮೇಲೆ ಕೈನಾಡುವುದು ದೊಡ್ಡ ಸಿಕ್ಕೆಯಲ್ಲವೆಂದು ಯೋಚಿಸಿ, ಅವನನ್ನು ದುರುಗುಟ್ಟಿಕೊಂಡು ನೋಡಿತು. ಆ ನೋಟವೇ ಸಾಕಾಯಿತು. ಅವನು ಮತ್ತಷ್ಟು ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ.

ಆ ಮಹಾಕಪಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿಯೇ ಬೋಧಿ ಸತ್ತವನು ಎದ್ದುಕುಳಿತು ಅವನಿಗೆ ಹೀಗೆ ಹಿತ ವಚನ ನುಡಿದ:

“ಅಣ್ಣಾ, ನಾನು ನಿನಗೆ ಹಾನಿಮಾಡುವೆ ನೆಂದು ಹೆದರಬೇಡ. ಆದರೆ ನೀನು ನನಗೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದ ದ್ರೋಹ ಇಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ತಿಳಿದರೆ, ನಿನ್ನನ್ನು ಅವು ಉಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅವು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವವೊಂದೇ ನಿನ್ನನ್ನು ಈ ಅರಣ್ಯದಾಚೆ ಸೇರಿಸುವೆನು. ಹೆದರದೆ ನನ್ನೊಂದಿಗೆಬಾ”

ಎಂದು ಅವನನ್ನು ಅಡವಿಯ ಅಚ್ಚ ಕರೆತಂದು ಬಿಟ್ಟು ಆ ಮಹಾಕಪಿ ತನ್ನ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಸೇರಿಕೊಂಡಿತು.

ದ್ರೋಹಚಿಂತನೆಯ ಕೆಟ್ಟಫಲವೋ ಎಂಬಂತೆ, ಮುಂದೆ ಅವನಿಗೆ ಏನೂ ಒಳ್ಳೆಯ ದಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅಡವಿ ದಾಟಿಹೋದ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಅವನು ತಾನು ಮಾಡಿದ ಪಾಪ ಕಾರ್ಯಗಳ ಫಲವಾಗಿ ಅನೇಕ ಕಷ್ಟ ಕೋಟಲೆಗಳಿಗೆ ಗುರಿಯಾದ.

ಮೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಕ್ಕಳೇ ಅವನನ್ನು ಮನೆಯಿಂದ ಓಡಿಸಿದರು. ಬಂಧು ಮಿತ್ರರು ದೂರವಾದರು. ತೀರಾ ಉತ್ಕಟ ಪುಸ್ತಕ ಓದಗಿದುದರಿಂದ ಅವನು ಆ ಊರು ಬಿಟ್ಟು ನಿರ್ಗತಿಕನಾಗಿ ಮೋಗಲೇಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ಅವನು ಮಾಡಿದ ಪಾಪಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಶಿಕ್ಷೆ ಆಯಿತು. ಮಿತ್ರದ್ರೋಹಿಗಳಿಗೆ ಎಂದಿಗಾದರೂ ಈಗತಿ ಬಂದೇ ಬರುತ್ತದೆ.

ವ ನ ಭೂಷಣ

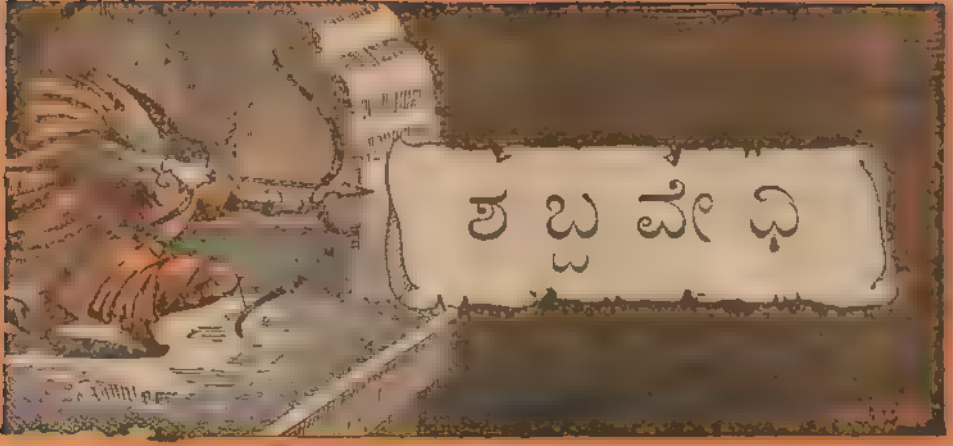
ಮಾನವರಲ್ಲಿ ಸುಶ್ರಾವ್ಯವಾಗಿ ವಾಡಿ ಆನಂದಪಡಿಸುವ ಸಂಗೀತಗಾರರಿದ್ದಾರೆ ; ನಗಿಸುವ ವಿದೂಷಕರಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಎರಡು ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಬಲ್ಲ ಪಕ್ಷಿಯೊಂದು ಇದೆ ಎಂದರೆ ಕೇಳಲು ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ?

ಅಮೇರಿಕಾದೇಶದ ಆರಣ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಬಣ್ಣಬಣ್ಣದ ಪಕ್ಷಿಯೊಂದಿದೆ. ಅದು ನೋಡಲು ಸುಂದರವಾಗಿರುತ್ತಿದೆ. ಸೊಗಸಾಗಿ ಹಾಡುತ್ತದೆ. ಅದರ ಕಂಠಸ್ವರ ತುಂಬಾ ಇಂಪಾಗಿ, ಗಂಭೀರವಾಗಿಯೂ, ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿಯೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಅರ್ಧರಾತ್ರಿಗೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ ಮುಂಜಾನೆಯ ತನಕ ಹಾಡುತ್ತಲೇ ಇರುವುದು. ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ಸಾಹ ಉಂಟಾದರೆ ಬಾಲ ಮತ್ತು ರೆಕ್ಕೆಗಳನ್ನು ಅಗಲಿಸಿ ಗಾನಮಾಡುತ್ತಾ ನರ್ತಿಸುವುದು. ಅನೇಕ ಪಕ್ಷಿಗಳು ಒಬ್ಬಾಗಿ ಹಾಡುವಂತೆ ಘಾಸನಾಗುವುದು. ಈ ಪಕ್ಷಿಗೆ “ವನ ಭೂಷಣ” ಎಂದು ಅಮೇರಿಕಾ ದೇಶವನರು ಬಿರುದು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಹಾಡುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ; ಇತರ ಪಕ್ಷಿಗಳನ್ನು ರೇಗಿಸಿ ಹಾಸ್ಯಮಾಡುವುದೂ ಉಂಟು. ಒಂದು ಸಲ ಗಿಡಗನಂತೆ ಕೂಗುವುದು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ಪಕ್ಷಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಭಯಪಟ್ಟು ಬಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಸಲ ಹೆಣ್ಣುಹಕ್ಕಿ ಗಂಡು ಪಕ್ಷಿಯನ್ನು ಕರೆಯುವಂತೆ ನಟಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ತಬ್ಬ ಕೇಳಿ ಗಂಡುಹಕ್ಕಿ ಗೂಡಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಜೊತೆಪಕ್ಷಿಯನ್ನು ಕಾಣದೆ ಮೋಸಹೋಗುವುದು. ಅದುದರಿಂದಲೇ ಈ ಪಕ್ಷಿಗೆ “ಸರಿಹಾಸಪಕ್ಷಿ” ಎಂಬ ಹೆಸರು ಸಾರ್ಥಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಬಗೆಬಗೆಯ ಜಂತುಗಳ, ಪಕ್ಷಿಗಳ ಕಂಠಸ್ವರವನ್ನು ಅನುಕರಿಸಬಲ್ಲದು. ಇದರಿಂದ ಬೇಜಿಗಾರರು ಅನೇಕವಾರಿ ಮೋಸಹೋಗುವುದುಂಟು.

ಈ ಪಕ್ಷಿಗೆ ಮಗರಮಾನ್ವ ಜನ್ಮಶತ್ರು. ಇದರ ಮರಿಗಳನ್ನು ತಿನ್ನಲು ಹಾವು ಸರಸರನೆ ಗೂಡಿಗೆ ಹೋಗುವುದು. ಅದರಿಂದ ಈ ಸರಿಹಾಸಪಕ್ಷಿ ಸುಮ್ಮನಿರುವುದಿಲ್ಲ ; ಕೊಕ್ಕಿಸಿಂದ ಕೂಟಕುವುದು. ರೆಕ್ಕೆಗಳಿಂದ ಬಿಡುಬಿಡುವುದು. ಉಗುರು ಗಳಿಂದ ಸವಿಸುತ್ತದೆ. ಮಾತ್ರ “ವಲಿದೆ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರೂಸವೆ ಆದನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎತ್ತಿ ಕೊಂಡು ಕೋಣ ಕೊಕ್ಕಿಸಿದು ಸ್ವಲ್ಪ ತಿನ್ನಿಕೊಳ್ಳಿ” ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಸಮ್ಮನಿರುವುದಿಲ್ಲ.

[ಗರಿಕೋಟಿ ಸೇರಿಕೊಂಡ ವಿಜಯನು ಅಲ್ಲಿ ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಮರಣದ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವನು. ಆದರೆ ಆತನ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಸಂಚಕಾರ ಒದಗುವುದು. ಇದನ್ನು ಅರಿತ ಕರುಣ ಆತನನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸುವಳು. ವಿಜಯನು ಕರುಣಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಬಿಟ್ಟು ಪ್ರಾಣ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊರಬೀಳುವನು. ಮುಂದೆ ಓದಿ—]

ವಿಜಯನು ಭೀಮವರ್ಮನ ಕೈಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳ ಮೇಲಾಯಿತು. ಈ ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ಬೀಸಲ್ಲಾರು, ಕೋಸಲ್ಲಾರು ರಾಜ್ಯಗಳ ನಡುವೆ ಐದಾರುಸಾರಿ ಕೈಬದಲಾಯಿಸಿದಳು. ಈಗ ಕೋಸಲ್ಲಾರಿನವರ ಕೈ ಮೇಲಾಗಿತ್ತು. ಅದುದರಿಂದ ಭೀಮವರ್ಮನು ತುಂಬಾ ಉಲ್ಲಾಸದಿಂದಿದ್ದನು.

ಆತನು ಕೋಸಲ್ಲಾರು ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಕೆಲವುಮಂದಿ ಸರದಾರರೊಂದಿಗೆ ನರ್ಮದಾನದಿ ತೀರದಲ್ಲಿಿದ್ದ ದೇವಪುರದಲ್ಲಿ ತಂಗಿದ್ದನು. ಅದೇ ದೇವಪುರಕ್ಕೆ ತುಸ ದೂರದಲ್ಲಿ ಪಾಳು

ಬಿದ್ದ ಭತ್ತನೊಂದಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಹತ್ತುಹನ್ನೆರಡು ಜನ ಧನುರ್ಧಾರಿಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಏನೇನೋ ಮಾತಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ಅರ್ಧರಾತ್ರಿಯ ಸಮಯವಾಗಿತ್ತು.

ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ದೂತನು ಬಂದು ಅವರೆಲ್ಲರ ನಡುವೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಯುವಕನನ್ನು ಕುರಿತು, “ವಿಜಯ, ಭೀಮವರ್ಮನು ನಾಲ್ಕರು ಸೈನಿಕರೊಂದಿಗೆ ಈಗಲೇ ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೊರಟಿದ್ದಾನೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದ.

ತಕ್ಷಣ ವಿಜಯನು ತಟಕ್ಕನೆ ಎದ್ದು ನಾಲ್ವರು ಜನರೊಂದಿಗೆ ಆ ದೂತನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದನು.

ಈ ದೂತನು ಅವರನ್ನು ಸಮುದ್ರದ ದಡದ
ತೀರದ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿಯೇ ಕರೆದೊಯ್ದು ಕ್ಷಿಪ್ರ
ಕೊಂಚದೂರ ಹೋದ ತರುವಾಯ ಅವರಿಗೆ
ತಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಪಂಪನ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯು
ತ್ತಿದ್ದ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಗುಂಪು ಕಾಣಿಸಿತು.

ಅದು ಭೀಮಸರ್ಪನ ಪಕ್ಷದವರಿಬ್ಬರೇ
ಕೆಂಪು ಉಗಿ ಸಿವರು. ಆ ಗುಂಪು ಸ್ವಲ್ಪ
ಮೂರ ಹೋಗಿ ನದಿಯ ದಡದಲ್ಲಿ ಪುಷ್ಪಗಳು
ದಟ್ಟವಾಗಿದ್ದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿತು.

ವಿಜಯ ಪರಮಾನಂದ ಸಹ ತನ್ನ ಅನುಚರ
ರೊಂದಿಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ಪೂವಗಳ ಹಿಂದೆ
ಆವಿಶಿಟ್ಟು ಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ನಡೆಯುವ
ಸಂಕುಟನ ಗಳನ್ನು ನೋಡಲು ಕಾತುರ
ವಾಗಿದ್ದನು.

ಸ್ವಲ್ಪಸಮಯ ಕಳೆದಮೇಲೆ ಪೊದೆಯ
ಆಚೆ ಕಡೆಯಿಂದ ಬನ್ನೊಂದು ಗುಂಪು ಈ
ಕಡೆಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವುದು ಕಾಣಿಸಿತು. ಎರಡು
ಗುಂಪಿನ ನಾಯಕರ ಮಧ್ಯೆ ವಾದಲು ಕುಶಲ
ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಾದ ತರುವಾಯ ಏನೋ ಗಹನ
ವಿಷಯಚರ್ಚಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರಿತು.

ಅವರಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಮಾತುಗಳು ಎಲ್ಲಾ
ವಿಷಯವಿಗೇ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಎಲ್ಲೋ
ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳು ಅವನ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದವು.
“ಕರುಣ ಎನ್ನ ರೀತಿಯಲ್ಲೂ ಅನುರೂಪವಾದ
ಹುಡುಗಿ... ಶಬ್ದವೇಧಿ... ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ
ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.” ಮುಂತಾದ ಮಾತು
ಗಳು ಮಾತ್ರ ಆತನಿಗೆ ಕೇಳಿಸಿತು. ತುಸ
ಹೊತ್ತಿಗೆಲ್ಲಾ ಅವರ ಚರ್ಚೆ ಮುಗಿಯಿತು.
ಭೀಮಸರ್ಪ ತನ್ನ ವಾಸದ ಕಡೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದ.
ವಿಜಯ ಆತನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದ.

ಭೀಮಸರ್ಪನು ಸಮುದ್ರದ ದಡದ
ದೂರದ ಒಂದು ಪ್ರಕಾಶನ ಭವನದಲ್ಲಿ ಇಳಿದು
ಕೊಂಡು. ಆ ಭವನದ ಮೂರುಕಡೆಯೂ
ಎತ್ತರವಾದ ಗೋಡೆಗಳಿದ್ದವು. ಮತ್ತೊಂದು
ಕಡೆ ನಮೂದೆಯು ಪ್ರಸಂಗೋದೇಗಿಂತಲೂ
ಭದ್ರವಾಗಿ ಆ ಭವನವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಿತ್ತು.
ಆ ಭವನವನ್ನು ವಿಜಯಪರಮ ಅನೇಕವಾರು
ನೋಡಿದ್ದ; ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುವ
ಅನಕಾಶ ಒದಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಈ ಎರಡು ಗುಂಪುಗಳಿಗೂ ನಡೆದ ಸಂಭಾ
ಷಣೆಯಿಂದ ಕರುಣ ಈ ಭವನದಲ್ಲೇ ಇರಬೇ

ಚಂದಮಾಮ

ಕೆಂತಲೂ, ಅಂಕೆಗೆ ಬಲವಂತವಾಗಿ ವಿವಾಹ
ಮಾಡುವ ಸಿದ್ಧತೆಗಳಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದ್ದೋ
ವಿಜಯನು ಊಹಿಸಿದ. ಕಾರ್ಯಮಿಂಚುವ
ಮೊದಲೇ ತಾನು ಈ ಭವನದಮೇಲೆ ಧಾಳಿ
ಮಾಡಿ, ಕರುಣಳನ್ನು ಈ ಸರೆಯಿಂದ ಬಿಡಿಸ
ಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ.

ಆದುದರಿಂದ ಭೀಮನರ್ಮ ಮತ್ತು
ಅತನ ಸೈನಿಕರು ಒಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಸಿಂಹ
ದ್ವಾರವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡ. ತರುವಾಯ
ಅತನು ಸುತ್ತು ಮುತ್ತು ತಿರುಗಾಡಿ ತಾನು
ಧಾಳಿನಾಡಲು ಬೋಗ್ಮನಾದ ಸ್ವಲ್ಪಕ್ಕಾಗಿ
ಹುಡುಕಾಡುತ್ತಿದ್ದ.

ಕಾನಲು ಬಹಳ ಬಲವಾ ಗಿರುವುದರಿಂದ
ಗೋಡೆ ದಾಟುವುದು ಸಾಧ್ಯ ವಿಲ್ಲವೆಂದೂ
ನದಿಯ ಕಡೆಯಿಂದ ಧಾಳಿಮಾಡುವುದೇ
ಉಚಿತವೆಂದೂ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿ ಕೊಂಡ. ಈ
ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಮೇಲೆ ಸ್ವಲ್ಪ ವೂ
ತವನಾಡದೆ ತನ್ನ ಅನುಚರರೊಂದಿಗೆ ತಾನು
ಇಳಿದಿದ್ದ ಭತ್ತದಕಡೆಗೆ ಹೊರಟ.

ಆದರೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ನಿವಾಸದೊಡೆ
ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಕೆಲವರು ಅವರನ್ನು ಅಡ್ಡ
ಗಟ್ಟಿದರು. ಭೀಮನರ್ಮನ ಪಕ್ಷದವರಲ್ಲೇ
ಕೆಂದು ವಿಜಯನಕಡೆ ಯವರು ಭಾವಿಸಿದರು.
ಕತ್ತಿಗಳನ್ನು ಮೊರಕೆಗೆದು ರತ್ನಗಳಮೇಲೆ
ಬಿದ್ದರು. ಈ ರೀತಿ ಉಭಯಪಕ್ಷದವರಿಗೂ
ಸ್ವಲ್ಪ ಮೊತ್ತು ಕದನವಾದ ತರುವಾಯ ಅಕ
ಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ರತ್ನ ತಿಳಿಯಿತು.

ತನ್ನ ಎದುರಾಳಿ ಕರುಣಳನ್ನು ಸಾಕಿ
ಸಲಹೆ ದೊಡ್ಡವಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಚಂದ್ರ
ದುರ್ಗಾಧಿಪತಿ ಎಂದು ವಿಜಯನಿಗೆ ಆಗ
ತಿಳಿಯಿತು. ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಭೀಮನರ್ಮನೆಂದರೆ
ಆಗದು. ಆದುದರಿಂದ ಇಬ್ಬರಲ್ಲೂ ಒಂದು
ರೀತಿ ಸೌಹಾರ್ದವೇರ್ಪಟ್ಟಿತು.

ಮಾರನೇಯದಿನ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳನ್ನೂ
ವಿಶದವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸಿ ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ
ಬರೋಣವೆಂದು ಅವರು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿ,
ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ತಿಬಿರದ ಕಡೆ ಹೊರಟು
ಹೋದರು.

ಮಾರನೇಯದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನರ್ಮದಾನದಿ
ತೀರದಲ್ಲಿ ವಿಜಯನೂ ಚಂದ್ರದುರ್ಗಾಧಿ
ಪತಿಯೂ ಭೇಟಿಮಾಡಿದರು. ಇಬ್ಬರಿಗೂ

ಬೀನುವರ್ಮನು ಶತ್ರುವಾಗಿದ್ದನು. ಆದುದರಿಂದ ಅವರಿಬ್ಬರಲ್ಲಿ ನಿಕಟಸ್ನೇಹ ಕುಮರಲು ಕಷ್ಟವೇನಿರಲಿಲ್ಲ. ಚಂದ್ರದುರ್ಗಾಧಿಪತಿಗೆ ವಿಜಯನಲ್ಲಿ ಅನುರಾಗ ಮತ್ತು ವಿಶ್ವಾಸಗಳು ಉಂಟಾಯಿತು.

ಇಬ್ಬರೂ ಸೇರಿ ಕರುಣಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವ ಉಪಾಯಗಳನ್ನು ಯೋಚಿಸಿದರು. ಕೊನೆಗೆ ಅಂದುರಾತ್ರಿಯೇ ಸವಿಯಕಡೆಯಿಂದ ಭೀಮವರ್ಮನ ನಿವಾಸವನ್ನು ಮುತ್ತಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು. ಕರುಣಳನ್ನು ವಿಜಯನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ವಿನಾಹ ಮಾಡಲು ಯಾವ ಅಭ್ಯಂತರವೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಚಂದ್ರದುರ್ಗಾಧಿಪತಿ ಹೇಳಿದ.

ವಿಜಯನ ಪಡೆಯಲ್ಲಿ ಅಂಜಿಗ ಅಣ್ಣಯ್ಯನೆಂಬ ಮಧ್ಯವಯಸ್ಸಿನ ವ್ಯಕ್ತಿಯಿದ್ದ.

ಅಣ್ಣಯ್ಯ ಹಡಗು ನಡೆಸುವುದರಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಅನುಭವಸ್ಥ.

ವಿಜಯನು ತನ್ನ ನಿವಾಸಕ್ಕೆ ಬಂದು, ಅಣ್ಣಯ್ಯನನ್ನು ಕುರಿತು "ಅಣ್ಣಯ್ಯಾ ಇಂದುರಾತ್ರಿ ಎಲ್ಲಿಂದಲಾದರೂ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಹಡಗನ್ನು ಆಪಹರಿಸಬೇಕು. ತುಸು ತುರ್ತು ಕಾರ್ಯವಿದೆ" ಎಂದ. ಅದಕ್ಕೆ "ಓ, ಅದಷ್ಟರಕೆಲಸ. ರೇವಿನಲ್ಲಿರುವ ಹಡಗುಗಳೆಲ್ಲಾ ನಮ್ಮದೆ" ಎಂದ ಅಣ್ಣಯ್ಯ.

ರೇವಿನಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಹಡಗುಗಳಿದ್ದವು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ಹಡಗು ಇವರಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿ ತೋರಿಬಂತು. ಅಣ್ಣಯ್ಯ ಈ ವಿಚಾರ ವಿಜಯನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದ. ಕತ್ತಲಾಗುವವೇಳೆಗೆ ಚಂದ್ರದುರ್ಗಾಧಿಪತಿ ತನ್ನ ಅನುಚರರೊಂದಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೆಬಂದ. ವಿಜಯನೂ ಸಹ ತನ್ನ ಜನರೊಂದಿಗೆ ಸಿದ್ಧನಾದ.

ಮೊದಲು ಸಾದಾರುಜನ ಶಬ್ದಮಾಡದೆ ತೆವಳಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಹಡಗವನ್ನು ಹತ್ತಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಪಹರಿಯವರು ಕಾವಲು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಬಟ್ಟೆ ತುರುಕಿ. ಕೈಕಾಲುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಅವರನ್ನು ಎಲ್ಲಿಯೋ ದೂರದಡೆಗೆ ಸಾಗಿಸಿದರು ವಿಜಯನಕಡೆಯ ವೀರರು. ತರುವಾಯ ಚಂದ್ರದುರ್ಗಾಧಿಪತಿ ಮತ್ತು ವಿಜಯನ ಸರಿವಾರ ಬೇಗಬೇಗನೆ ಹಡಗು ಹತ್ತಿದರು. ಅಣ್ಣಯ್ಯ ಪುಕ್ಕಾಣಿ ಹಿಡಿದ. ಹಡಗು ಶರವೇಗದಿಂದ ನಡೆಯುತಿತ್ತು.

“ನೋಡಕಲೆಯುತ್ತಿದೆ. ಶುಭಸೂಚನೆಗೆ
 ‘ಲೇನೂ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ’ ಎಂದ ಆಕಾರದಕಡೆ
 ನೋಡುತ್ತಾ ಅಣ್ಣಯ್ಯ, “ಹೌದು. ಬಿರು
 ಗಾಳಿ ಬೀಸುವಂತಿದೆ. ನಾವು ಹೊರಟ
 ಮುಹೂರ್ತ ಸ್ವರಸ್ತನಾದುದಲ್ಲ ವೇನೋ”
 ಎಂದು ಅನುಮಾನಸೂಚಿಸಿದ ಚಂದ್ರ
 ದುರ್ಗಾಧಿಪತಿ. “ಎನಾಗುವುದೋ
 ನೋಡೋಣಬಿಡಿ” ಎಂದ ವಿಜಯ. ತುಘಾನು
 ಬಂದರೂ ಸರಿ, ಭೂಕಂಪವಾದರೂ ಸರಿ,
 ಹೇಗಾದರೂಮಾಡಿ ಕರುಣಗಳನ್ನು ಸೆರೆಯಿಂದ
 ಇಂದು ಬಿಡಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದ
 ವಿಜಯ.

ಕ್ಷಣಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಕತ್ತಲೂ ತೀವ್ರವಾಗುತ್ತಿದೆ.
 ಹಡಗು ಭೀಮನರ್ಮನ ನಿವಾಸದ ಸಮಾ
 ಪಕ್ಕೆ ಬರುವ ವೇಳೆಗೆ ಗಾಢಾಂಧಕಾರ ಆವರ
 ಸಿದೆ. ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಸ್ವರಾಂತತೆ ಸೆಲಸಿತ್ತು.
 “ಇನ್ನೇನು ಬಂದೇಬಿಟ್ಟವು” ಎಂದ ವಿಜಯ.
 ಹಡಗು ಯಾವಾಗ ದಡವನ್ನು ಮುಟ್ಟುವುದೋ
 ಯಾವಾಗ ಇಳಿಯೋಣವೋ ಎಂದು ವಿಜಯ
 ತಹತಹ ಪಡುತ್ತಿದ್ದ.

ಹೇಗಾದರೇನು? ಹಡಗು ಭವನದ ಹತ್ತಿರ
 ವಿರುವ ದಡವನ್ನು ಸೇರಿತು. ವಿಜಯ ನೋಡಲು
 ಹಡಗಿನಿಂದ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಹಾರಿದ. ಆತನ ಹಿಂದೆ
 ಇನ್ನೂ ಕೆಲವರು ಹಡಗಿನಿಂದ ಇಳಿದರು.
 “ಉಳಿದವರು ಹಡಗಿನಲ್ಲೇ ಇರಿ. ನಾವು
 ಹೋಗಿ ಸ್ಥಿತಿಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಬರು
 ತ್ತೇನೆ” ಎಂದ ಚಂದ್ರದುರ್ಗಾಧಿಪತಿ.

ಮತ್ತೆ ಇತರರು ಹಡಗಿನಲ್ಲೇ ಉಳಿದರು.
 ಆಗಲೇ ಮೋಡಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಗಟ್ಟಿದಂವಾಯಿ
 ತು. ನಕ್ಷತ್ರಗಳು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಿಸುವಾವು.
 ಆಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಬಿರುಗಾಳಿ ಎಬ್ಬಿತು. ವಿಜಯ
 ಮುಘಾನು ತನ್ನ ಪರಿವಾರದೊಂದಿಗೆ ಜಾಗರೂ
 ಕತೆಯಿಂದ ಮುಂದೆ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದ. ಭವನದ
 ಹಿಂಭಾಗವಾದುದರಿಂದ ಬಹಳ ಜನ ಸೈನಿಕ
 ರಿರಲಾರರೆಂದು ವಿಜಯನು ಭಾವಿಸಿದ್ದ.

ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆತನ ಪರಿವಾರವೆಲ್ಲಾಬ್ಬನು
 ಮರವೃಷ್ಟನೊಡನೆ ಒಂದು ಬಂಡೆಯಮೇಲೆ
 ಬೀಳಲು, ಅದು ಉರುಳುತ್ತಾಹೋಗಿ ಕೆಳಗೆ
 ಬಿತ್ತು.

ತತ್ಕ್ಷಣ ಭವನದ ಗೋಡೆಯಮೇಲಿಂದ
 ಒಂದು ಬಾಣ ರಿವ್ವನೆ ಬಂದು ಒಬ್ಬನ

ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಬಲೆಗೊಂಡಿತು. “ಹಿಂದೆ ಸರಿಯಿರಿ” ಎಂದು ವಿಜಯನು ಅಜ್ಞಾಪಿಸುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬಾಣಗಳ ಸುರಿಮಳೆಯಾಯಿತು. ಆತನ ಅನುಚರರು ಹಿಂದೊಡಿದರು.

ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮಳೆ ಭೋರೆಯ ಸುರಿಯಿತು. ತುಫಾನಿನ ಶಬ್ದ, ಹಿಂದಿರುಗಿ ಒಡುತ್ತಿದ್ದವರ ಕಿರಿಚಾಟ, ಅಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿರುವವರ ಅರಚಾಟಗಳು ಸೇರಿ ಸನ್ನಿವೇಶ ತುಂಬಾ ಕೋಲಾಹಲಕರವಾಗಿತ್ತು.

ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ಮಾಡಿ ವಿಜಯ ಮತ್ತು ಆತನ ಪರಿವಾರ ತಾವು ಹಡಗು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ್ದ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿದರು.

ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಹಡಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಿರುಗಾಳಿಯ ದೆಸೆಯಿಂದ ಅದು ನದಿಯ ಮಧ್ಯಕ್ಕೆ ಹೊಡೆದು

ಕೊಂಡು ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಮತ್ತೆ ದಡವನ್ನು ಸೇರಿಸಲು ಅಣ್ಣಯ್ಯನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ!

ಹಿಂದಿನಿಂದ ಶತ್ರುಗಳು ಅಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಧಾರಾಕಾರವಾಗಿ ಮಳೆ ಸುರಿಯುತ್ತಿದೆ. ಬಿರುಗಾಳಿಯ ದೆಸೆಯಿಂದ ಒಂದು ಕಡೆ ನಿಲ್ಲಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಮಿಂಚಿನ ಪ್ರಕಾಶದಿಂದ ಶತ್ರುಗಳಿಗೆ ಗುರಿ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸಿಗುತ್ತಿದೆ.

ಅಲೋಚಿಸಲಾದರೂ ಅವರಿಗೆ ವ್ಯವಧಿಯಿರಲಿಲ್ಲ. ವಿಜಯ ಮತ್ತು ಆತನ ಪರಿವಾರ ಗಲ್ಲುಮರಣ್ಯದಿಂದ ಎದ್ದು ಬಂದು ಧುಮುಕಿದರು. ನಿರ್ಭಯವಾಗಿ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಹಾರಿದರು. ಹಡಗಿರುವ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಈಜಿಕೊಂಡು ಹೋದರು.

ಶತ್ರುಗಳು ದಡಕ್ಕೆ ಬಂದು ಈಜಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿರುವವರ ಮೇಲೆ ಸಾಲು ಸಾಲಾಗಿ ಬಾಣಗಳನ್ನು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಎಟುತಿದ್ದವರು ‘ಹಾ’ ಎಂದು ಕಿರಿಚುತ್ತಾ ಪ್ರವಾಹದ ಸಾಲಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಡಗನ್ನೇರಿ ಮರಳಿ ಬರುವ ಶತ್ರುಗಳ ಬಾಣಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾಗಿ ಅನೇಕರು ನದಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಕೊಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹೋದರು.

ಹಡಗಿನ ನಲ್ಲಿ ದ್ದವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರಿಗೆ ಎಟುತಾಕಿತು. ಅದರೂ ಸಹ ಅವರು ಧೈರ್ಯ ಗೆಡದೆ ತಮ್ಮ ಎದುರಾಳಿಗಳ ಮೇಲೆ ಬಾಣಗಳನ್ನು ಬಿಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ನಿಕರಯುದ್ಧ ನಡೆಯಿತು. ಅಂತೂ ಭೀಮನುರ್ವನ ಕಡೆಯವರದು ಮೇಲುಗೈ ಆಗಿತ್ತು.

ಚಂದಮಾಮಾ

ವಿಜಯವರ್ಮನದಾಳಿ ಈ ರೀತಿ ಪರಿಣಾಮ
ಗೊಂಡಿತು. ಪ್ರಾಣವುಳಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಸಾಕೆಂದು
ದೇವರಿಗೆ ಹರಿಕೆ ಹೊತ್ತರು. ತುಘಾನಿನ
ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ಹಡಗು ತರಗಲೆಯಂತೆ ಅತ್ತಿತ್ತು
ತೂಗಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ಕ್ಷಣವೋ, ಮರು
ಕ್ಷಣವೋ, ತಲೆ ಕೆಳಗಾಗುವಂತೆ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು.
ಹಡಗಿನಲ್ಲಿ ಹಾಹಾಕಾರವೆದ್ದಿತು.

“ಹಡಗನ್ನು ಅಜೆದಡಕ್ಕಾದರೂ ಸೇರಿ
ಸಯ್ಯಾ ಆಯ್ಯಾ” ಎಂದು ಉದ್ವಿಗ್ನವಾಗಿ
ನುಡಿದ ವಿಜಯ. ಆದರೆ ಆ ಬಿರುಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ
ಹಡಗನ್ನು ಆತಿದಡಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸುವುದೇನು
ಸಾಮಾನ್ಯವೇ?

ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಂದುಬಾಣ ಬಂದು ಚಂದ್ರ
ದುರ್ಗಾಧಿಪತಿಗೆ ತಗುಲಿತು. ಗಾಯಗೊಂಡು
ಕೆಳಗೆಬಿದ್ದಾತನನ್ನು ಒಳಗೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು
ಹೋದರು.

ಗಾಯ ಜೋರಾಗಿಯೇ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಪ್ರಾಣ
ಭಯವೂ ಇದ್ದುವರಿಂದ ಆತನು ವಿಜಯನನ್ನು
ಕೂಗಿದ. ವಿಜಯ ಚಿಂತಾಕ್ರಾಂತನಾಗಿ
ಆತನನ್ನು ಸಮಾಪಿಸಿ ನಿಂತುಕೊಂಡ.

“ತನ್ನಾ, ನೀನು ಯಾವಪಕ್ಷದವನು?
ಬಿಸಲ್ವಾರೋ, ಅಥವಾ ಕೊಸಲ್ವಾರೋ?”
ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಚಂದ್ರದುರ್ಗಾಧಿಪತಿ.
“ಭೀನುನರ್ಮ ಕೊಸಲ್ವಾರಿನವನು. ಆತನು
ಚಂಡಿದಾಸ ಮತ್ತು ನನಗೆ ಹಿತರತು. ಆದುದ
ರಿಂದ ನಾವು ಬಿಸಲ್ವಾರಿನವರೆಂದು ನೀವು
ತಿಳಿಯಬಹುದು” ಎಂದ ವಿಜಯ.

ತಾನು ಇಂಥ ದೇ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವನೆಂಬ
ವಿಷಯ ವಿಜಯ ವರ್ಮನಿಗೆ ಸಿದ್ಧಿವಷ್ಟವಾಗಿ
ತಿಳಿಯದು!

“ಹಾಗಾದರೆ ಕೇಳು. ನಾನು ಕರುಣಿ
ಗಾಗಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೆಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿರುವುದೂ
ಸಹ ನನಗೆ ತಿಳಿಯದು. ಶತ್ರುಗಳ ಬಲಾ
ಬಲಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವ
ಸಲುವಾಗಿ ಬಂದೆ. ಆ ಕೆಲಸ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ
ನೆರವೇರಿತು. ನಾನು ಪ್ರಾಣದಿಂದ ಉಳಿಯು
ವೆನೇ ಎಂಬ ಅನುಮಾನ ವುಂಟಾಗಿದೆ. ನಾನು
ನಿನಗೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಹೆಸರನ್ನು ಹೇಳುವೆನು.
ನಾನು ಮರಣಸಿದ್ಧವಸ್ಥೆಗೆ ನೀನು ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ
ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಇಲ್ಲಿನ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು
ತಿಳಿಸಬೇಕು. ಆತನು ನಿನಗೆ ಬಿಸಲ್ವಾರು

ರಾಜನ ಪರಿಚಯಮಾಡಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ನಿನ್ನ ಅದೃಷ್ಟ ಹೇಗಿರುವುದೋ ಯಾರು ಕೇಳಬಲ್ಲರು?" ಎಂದ ಚಂದ್ರದುರ್ಗಾಧಿಪತಿ. ಇಷ್ಟು ಹೇಳುವಾಗ ಅವನಿಗಿಂತು ಆಯಾ ಸವಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು.

"ಮತ್ತೆ ಕರುಣಳ ವಿಷಯವೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ ವಿಜಯ.

"ಆ ವಿಷಯ ನಾನೇನೂ ಹೇಳುವಂತಿಲ್ಲ. ನೀನೇ ಪ್ರಯತ್ನಪಡಬೇಕು ಅಷ್ಟೇ. ನನ್ನ ಕೈಲಾದುದನ್ನು ಇದುವರೆವಿಗೂ ಮಾಡಿದೆ.... ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನನ್ನಿಂದ ಏನೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಾರದು.... ಬದುಕಲಾರೆ..." ನಿರಾಶೆಯಿಂದ ಗಿತ್ತು ಆ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ.

"ನೀವೇನೂ ನಿರಾಶೆಪಡಬೇಡಿ. ಶತ್ರುಗಳ ಕಾಟದಿಂದ ಪಾರಾದೆ. ಹಡಗು ಇದ್ದೇನು ವಡಸೇರುವುದು ; ನಿನ್ನು ಗಾಯಗುಣವಾಗುವುದು" ಎಂದು ವಿಜಯ ಧೈರ್ಯವೇಳಿದ.

"ಯಾವುದು ಹೇಗಾದರೂ ಇನ್ನೂ ನಾನೇನೂ ಮಾಡುವಂತಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಚಿಂತೆಮಾತ್ರ ದೂರ

ವಾಯಿತು" ಎಂದ ಚಂದ್ರದುರ್ಗಾಧಿಪತಿ. ಅವರು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆಲ್ಲಾ ದಡವನ್ನು ತಲುಪಿದರು. ಆಗ ತಾನೇ ಸೂರ್ಯೋದಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ವಿಜಯ ಮತ್ತು ಆತನ ಪರಿವಾರ ಹಡಗನ್ನು ರೇವಿನಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿದರು. ಭಿನ್ನ ಹೃದಯರಾಗಿ ಹಡಗಿನಿಂದ ಇಳಿದರು. ಚಂದ್ರದುರ್ಗಾಧಿಪತಿಯ ಅನುಚರರು ಗಾಯ ಹೊಂದಿದ ತಮ ಯಜಮಾನನನ್ನು ಹೊತ್ತು ಕೊಂಡು ಅವರ ತಿಬಿರಕ್ಕೆ ಹೋದರು.

ಆ ರಾತ್ರಿ ಕರುಣಳನ್ನು ಬಡಿಸಲು ಮಾಡಿದ ಪ್ರಯತ್ನ ಈ ರೀತಿ ನಿಷ್ಫಲವಾಯಿತು.

ಆದರೆ ವಿಜಯನಿಗೆ ಈ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಚಂದ್ರದುರ್ಗಾಧಿಪತಿಯ ಸ್ನೇಹ ಲಭಿಸಿತು. "ಮತ್ತೊಬ್ಬರ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಕಾಮನೋಡದೆ ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಕರುಣಳನ್ನು ಉಳಿಸಬೇಕು. ನನ್ನ ರಕ್ತಿಯಮೇಲೆ ಆಧಾರ ಪಡಬೇಕು" ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ ವಿಜಯ.

[ಇನ್ನೂ ಇದೆ]

ಹುಲಿ ಮತ್ತು ಚಿರತೆ

ಹುಲಿ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದುವು ಎರಡಿನೆ. ಒಂದನೆಯದು ಪಟ್ಟಿ ಹುಲಿ, ಎರಡನೆಯದು ಚಿರತೆ, ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಬಂಗಾಳಾದಲ್ಲಿರುವ ಹುಲಿಗಳೇ ತುಂಬಾ ಭಾರಿಯೆಂದು ಭಾವಿಸುವರು. ಆಕೃತಿ, ಐಂಡವುಳ್ಳ ಬಲವಾಗಿರುವ ಬ್ರಹ್ಮಾವರವಾದ ಹುಲಿಗಳು ಮಂಚೂರಿಯಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇವೆ. ಆದ ಹಾಗಿರಲು ಅಲ್ಲಿಯ ಹವಾಗುಣವೇ ಕಾರಣ.

ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಭಾರಿ ಹುಲಿ ಎಂದರೆ ಅದು ಮತ್ತು ಅಡಿ ಉದ್ದ, ಐನೂರು

ಪೌಂಡು ಭಾರವಿರುತ್ತದೆ. ಪಟ್ಟಿ ಹುಲಿ ಸಿಂಹಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದು. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಹುಲಿ ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ ಸರಾಸರಿ 800 ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದೆಂದು ಅಂಕಿಅಂಶಗಳಿಂದ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ.

ಪಟ್ಟಿಹುಲಿಯಾದ ನಂತರ ಚಿರತೆ.

ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಸರಾಸರಿ 5000 ಚಿರತೆಗಳನ್ನು ಬೇಟೆಯಾಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿದು ಬಂದಿದೆ. ಆದರೆ ಚಿರತೆ ಮಾತ್ರ ಸುಮ್ಮನೆ

ನಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟುಸಹ ಪ್ರತೀವರ್ಷ ಸರಾಸರಿ 350 ಜವರನ್ನು ಕೊಂದು ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ.

ಹುಲಿ ಮತ್ತು ಸಿಂಹಗಳಿಗಿಂತ ಚಿರತೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಸಾವು ಹೆದರಬೇಕು. ಎಕೆಂದರೆ ಚಿರತೆ ಮರವೇರಬಲ್ಲದು. ಹುಲಿಗಿಂತ ತುಂಬಾ ಚತುರತೆಯಿಂದ ಪೊದೆಗಳಲ್ಲಿ ನುಗ್ಗಿ ಅವಿತಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲದು. ಹುಲಿಗಿಂತಲೂ ಚಿರತೆ ತುಂಬಾ ಆಸಾಯಕಾರಿ ಎಂದು ಬೇಟೆಗಾರರು ಭಾವಿಸುವರು.

ಹೊಂಚು ಕಾದು ಶತ್ರುನಿನ ಮೇಲೆ ಬೀಳುವುದರಲ್ಲಿ ಹುಲಿಗಿಂತಲೂ ಚಿರತೆ ತುಂಬಾ ಚಾಕಚಕ್ಯತೆ ತೋರುವುದು.

ಈ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಆಫ್ರಿಕಾ ದೇಶದವರು ಹುಲಿಗೆ ಹೆದರುವುದಿಲ್ಲ. ಚಿರತೆ ಎಂದರೆ ಮಾತ್ರ ಅವರಿಗೆ ತುಂಬಾ ಭಯ. ಆಫ್ರಿಕಾ ದೇಶದ ಹುಲಿಗಳು ತಮ್ಮ ಆಹಾರಕ್ಕೆ ಬಲಿಗೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ನೋವಿಂದ ಬಾಧೆನಡದಂತೆ ಕೊಲ್ಲುವುವು. ಅಂದರೆ ಆ ಪ್ರಾಣಿ ಬಾಧೆನಡಲೂ ಸಹ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದಂತೆ ತಪ್ಪುಗೊ ಕೊಲ್ಲುವುವು !

ಮಾಯದ ಮಂಚ

ಪರೋಪಕಾರಿಯಾದ ಧರ್ಮಸಿಂಧು ನೀಪಾಲ ದೇಶದ ರಾಜ. ಆತನು ಮಹಾ ತ್ಯಾಗಿ. ಮೌರುನೇಷದಿಂದ ಎಷ್ಟು ದೂರವಾದರೂ ಸಾವಕಾರಿಯಾಗಿ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುವುದು ಧರ್ಮಸಿಂಧುವಿನ ಪದ್ಧತಿ.

ಒಂದು ಸಾರಿ ಧರ್ಮಸಿಂಧು ನಾಡಿಕೆಯಂತೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಲು ಕೆಲವು ದಿನಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಒಂದು ಪರ್ವತ ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ಸೇರಿಕೊಂಡ. ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹೋಗಲು ಆತನಿಗೆ ಒಂದು ಭಾರಿ ಹಳ್ಳ ಕಾಣಿಸಿತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಆತನಿಗೆ ದಾರಿಯೇ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೇನುಮಾಡುವುದು ?

ಧರ್ಮಸಿಂಧು ಅಲ್ಲೇ ನಿಂತು ಆಲೋಚನಾ ಮಗ್ನನಾಗಿರುವಾಗ ಆ ಹಳ್ಳದ ಸಕ್ಕಳಿಂದ ಒಬ್ಬವ್ಯಕ್ತಿ ಬಂದ. ಅನನಸ್ಸನೋಡಿ ಧರ್ಮ ಸಿಂಧುವಿಗೆ ಬಹಳ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು.

ಆತನು ಆಜಾನುಬಾಹು. ಭಕಭಳಿಸುವ ಉಡುಪು ಧರಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಣ್ಣೆಯಿದೆ, ತುಂಬಾ ಬಲಶಾಲಿ, ರೂಪ

ವಂತ, ಮಾತುಗಾರ, ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯನ ತೀವ್ರಿಯಿದೆ ಆತನಲ್ಲಿ.

ಆತನು ಧರ್ಮಸಿಂಧುವನ್ನು ಕುರಿತು, "ತಮ್ಮಾ, ತುಂಬಾ ಆಯಾಸವುಳ್ಳವನೇ ಇದೆ. ಯಾರು ನೀನು? ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದೆ? ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗ ಬೇಕು? ಬಾ, ತಮ್ಮಾ, ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಾ. ಪಾಪ, ಹೀಗೆ ಹೊತ್ತು ಗೊತ್ತು ಇಲ್ಲದೆ ಅನೇಕರು ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಅಂತಹವರಿಗೆ ರಾತ್ರಿಹೊತ್ತು ಆಸರೆ ಕೊಟ್ಟು ಸಹಾಯ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಮಾನವಜನ್ಮ ನೆತ್ತಿ ಪ್ರಯೋಜನವೇನು? ಬಾ, ಬಾ" ಎಂದು ಬಹು ಆದರದಿಂದ ಕರೆದ.

ಧರ್ಮಸಿಂಧು ತನ್ನ ಗಮ್ಯಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳಲು "ಆರೆರೆ, ಸಾದಿತ್ವ ಬಲು ದೂರ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿರುವೆ. ಈ ಆವೇಶೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ, ಅಡವಿಗಳನ್ನೂ ವಾಟಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದು ಹುಡುಗಾಟವಲ್ಲ. ನೀನೇನೂ ಭಯಪಡಬೇಡ. ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಬಿಡು. ಊಟಮಾಡಿ ಈ ರಾತ್ರಿ ನಮ್ಮ

ಲ್ಲಿಯೇ ಕಳೆದು ಬಿಳಗಾವ ಕೂಡಲೇ ಹೋಗ ಬಹುದು” ಎಂದ.

ಈ ರೀತಿ ಗಣ್ಯಪುರುಷ ಸೂಬ್ಬನು ಕಲೆಯಲು ಹೋಗದೇ ಇರುವುದು ಮೂರ್ಖತನವೆಂದು ನೆನೆಸಿ, ಧರ್ಮಸಿಂಧು ಆತನ ಹಿಂದೆ ನಡೆದ.

ಇಬ್ಬರೂ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಬಿಟ್ಟದ ಮೇಲೆಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿರಲು ಕೆಲಗೆ ಹಳ್ಳದಿಂದ ಏನೋ ಶಬ್ದವಾಯಿತು.

ಬಾಗಿ ನೋಡಲು ಒಂದು ವರ್ತಕರ ತಂಡ ಕಾಣಿಸಿತು. ಅವರು ಕತ್ತೆಗಳಮೇಲೆ ಸರಕುಗಳನ್ನು ಹೇರಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಅವರನ್ನು ನೋಡಿದಕೂಡಲೇ ಆ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯ “ಈಗಲೇ ಬಂದುಬಿಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಧರ್ಮ ಸಿಂಧುವಿಗೆ ಹೇಳಿ ಅವರನ್ನು ಸವಾಸಿಸಿದ. ಧರ್ಮ ಸಿಂಧು ದೂರವೇ ನಿಂತಿದ್ದ.

“ಅಯ್ಯೋ, ಅಣ್ಣಗಳಿರಾ. ಈ ಆಪರಾಧಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣವೆಂತಹದು. ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬನ್ನಿ, ಹಸಿವುತೀರಿಸಿಕೊಂಡು, ರಾತ್ರಿ ವಿಶ್ರಮಿಸಿ, ಬಿಳಗಾವಮೇಲೆ ಹೋಗುವಿರಂತೆ. ಆಹಾ ಇದುವೇ ಸುದಿನ! ಇಷ್ಟೊಂದು ಜನ ಅತಿಥಿಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸುವ ಮಹಾಭಾಗ್ಯ ನನಗಿಂದು ಒದಗಿತು” ಎಂದು ಆದರಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಆಹ್ವಾನಿಸಿದ.

ಆ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯ ವರ್ತಕರೊಂದಿಗೆ ಸಂಭಾಷಿಸುತ್ತಿರುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಧರ್ಮ

ಸಿಂಧುವಿಗೆ ವೃದ್ಧಸೂಬ್ಬನು ಕಾಣಿಸಿದ. ಆತ ಸಂವೇದಿಸಿದನು. ಮೊದಲಿಂದಲೂ ಅನೇಕ ವಷುಪ್ಪವಾನ. ಅವನಿಗೆ ನಮಾಯ ಮಾಡಲು ಧರ್ಮಸಿಂಧು ಹೋದ.

ಆಗ ಆ ವೃದ್ಧನು “ಅಪ್ಪಾ, ನೀನುಯಾರು? ಇಲ್ಲಿಗೇಕೆ ಬಂದೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

ಅದಕ್ಕೆ ಧರ್ಮಸಿಂಧು “ತಾತಾ, ನಾನು ದಾರಿತಪ್ಪಿ ಬಂದುಬಿಟ್ಟೆ. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಕರುಣಾಳು ಒಬ್ಬಾತನು ಕಾಣಿಸಿ, ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಂದು ಅತಿಥ್ಯಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡ. ಈಗಲೇ ಬರುವೆನೆಂದು ಆತನು ಕೇಳಿರುವ ಹೋದ” ಎಂದನು.

ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ವೃದ್ಧನು ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿ ನಿಟ್ಟುಸಿರನ್ನುಬಿಟ್ಟು ಹೀಗೆಂದ:

“ಅಯ್ಯೋ ನಿನ್ನನ್ನು ಮೋಸಗೊಳಿಸಿದ್ದಾನೆ ಮಗೂ, ನೀನು ಭಾವಿಸಿರುವಂತೆ ಆತನು ದಯಾಶೀಲನಲ್ಲ. ಧೂರ್ತ! ದುರ್ಮಾರ್ಗರಲ್ಲಿ ಅತಿದುರ್ಮಾರ್ಗ” ಎಂದ.

ಆಗ ಧರ್ಮಸಿಂಧು “ನಿಮಗೆ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಅದಕ್ಕೆ ಆ ವೃದ್ಧನು ಈರೀತಿ ಹೇಳಿದ.

“ಅವ್ವಾ, ಅವನೊಬ್ಬರಕ್ಕನು. ಅವನ ಹೆಸರು ಧೂರ್ತ ಕೇತು. ಸಿನ್ಹಾಸನದ ಮೇಲೆ ಮೇಲೆ ಮೇಲೆ ಅನೇಕರಿಗೆ ಹೇಳಿ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದವರು ಮತ್ತೆ ಪ್ರಾಣದೊಂದಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವನ ಹತ್ತಿರ ಒಂದು ಮಾಯಾಮಂಚವಿದೆ.

ಬಂಗಾರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ವಿಧಾನವನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಅವನು ಶಕ್ತಿ ಎಂಬ ಒಂದು ರಾಕ್ಷಸಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದ. ಅವನ ಭಕ್ತಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿ ಆ ಶಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ ಆತನಿಗೊಂದು ಮಾಯಾ ಮಂಚವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಈ ಮಂಚಕ್ಕೆ ಸರಿಹೋಗುವಂತಹ ನರನನ್ನು ನನಗೆ ಬಲಿಕೊಟ್ಟರೆ ನಿನಗೆ ಬಂಗಾರಮಾಡುವ ವಿಧಾನವನ್ನು ತಿಳಿಸುವೆನೆಂದು ಹೇಳಿ ಮಾಯನಾದಳು.

ಧೂರ್ತ ಕೇತು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಆ ಮಂಚವನ್ನು ತನ್ನ ಭವನಕ್ಕೆ ತಂದ. ಹಳ್ಳದ ಹತ್ತಿರ ಕಾದಿದ್ದು ಪ್ರಯಾಣಿಕರಿಗೆ ಅತಿಥ್ಯದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವನು. ಅವರಿಗೆ ಈ ಮಂಚದ ವಿಷಯವಾಗಿ ಬಹು ಚಮತ್ಕಾರವಾಗಿ ವರ್ಣಿಸುವನು.

ಅವರು ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿದಾಗ ಅವರ ಉದ್ದಪೆಟ್ಟಾಗಿದ್ದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಹೋಗುವಂತೆ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಮುದುರಿಸಲು ಯತ್ನಿಸುವನು. ಉದ್ದಕಡಿಸಿ ಮೆಯಾಗಿದ್ದರೆ ಸರ್ವಾ ಸ್ವೀಕೃತವಾಗಿ ಕಾಲುಹಿಡಿದಳೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡುವನು. ಈ ಯಾತನೆಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಲಾರದೆ ಜನ ಸಾಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದರ ಆ ಮಂಚಕ್ಕೆ ಸರಿ ಹೊಂದುವಾತನು ನಾನೊಬ್ಬನೆ!” ಎಂದ.

“ಹಾಗಾದರೆ ನೀವಿನ್ನೂ ಬದುಕಿರುವಿರಲ್ಲಾ. ನಿಮ್ಮನ್ನು ಶಕ್ತಿಗೆ ಬಲಿಕೊಡಲಿಲ್ಲವೇ?”

“ ಬಹಳಕಾಲದ ಹಿಂದೆ ನಿನ್ನಂತೆಯೇ ನಾನೂಕೂ ಈ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳೆಸ ಬೇಕಾಯಿತು. ಆಗ ಧೂರ್ತಕೇತು ನನ್ನನ್ನು ಸಂಧಿಸಿ ನನಗೂ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ಅಹ್ವಾನ ನೀಡಿದ.

ನಾನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಹೋದೆ. ಭಾರಿ ಜೋಜನ ವೇರ್ಪಾಟು ಮಾಡಿದ್ದ. ಉದ್ದ ಮುಗಿದತರುವಾಯ ನಾನು ಕೆಳಗೆ ಮಲಗಲು ಸಿದ್ಧನಾದೆ. ಆಗ ಅವನು ನನ್ನನ್ನು ಈ ಮಂಜ ದಮೇಲೆ ಮಲಗುವಂತೆ ಆದರದಿಂದ ಹೇಳಿ ಹೊರಟುಬಿಟ್ಟ.

ನಾನು ಹಾಸಿಗೆಯಮೇಲೆ ಮಲಗಿದೆ. ನನ್ನ ಉದ್ದ ಆ ತಲ್ಪಕ್ಕಿಂತಲೂ ಒಂದು ಮೊಳ ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು. ಇದೇನೋ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿರು ವಂತೆ ತೋರಿತು. ನಿದ್ರೆಬಾರದು. ಬೇಸರ ದಿಂದ ತಲೆದಿಂಬುತೆಗೆದು ಕಾಲಿನಕಡೆ ತಲೆ ಯಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮಲಗಿದೆ.

ಆಗ ನನ್ನ ಉದ್ದ ಆ ತಲ್ಪದ ಉದ್ದಕ್ಕೆ ಸರಿಹೋಯಿತು. ಆಗ ನನಗೆ ಈ ತಲ್ಪದ ರಹಸ್ಯ ತಿಳಿಯಿತು. ನದ್ದೆ ಬರದಿದ್ದರೂ ಏನು ಜರುಗುವುದೋ ನೋಡ ಬೇಕೆಂದು ಹಾಗೇ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಮಲಗಿದೆ.

ಸರಿ ಅರ್ಧರಾತ್ರಿನೇಳೆಗೆ ಧೂರ್ತಕೇತು ಬಂದು ನೋಡಿದ. ನಾನೇ ಆ ತಲ್ಪಕ್ಕೆ ಸರಿ ಯಾಗಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ. ಇಷ್ಟು ದಿನಗ ಳಾದಮೇಲೆ ತನ್ನ ‘ಶಕ್ತಿ’ಗೆ ಬಲಿಕೊಡಲು ಅರ್ಹನಾದ ಮನುಷ್ಯನು ಸಿಕ್ಕಿದನಲ್ಲಾ ಎಂದು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕುಣಿದಾಡಿದ.

ಬಳಿಕ ನನ್ನನ್ನು ಕುರಿತು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕೆಲ ವುದಿನಗಳಿರಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳಲು ನಾನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡೆ.

ನನ್ನನ್ನು ದೇವಿಗೆ ಬಲಿಕೊಡಲು ನಿರ್ಧ ರಿಸಿದ. ಒಂದು ಸುಮುಹೂರ್ತವಿಡಿಸಿದ. ಈ ವಿಷಯ ನನಗೆ ಸೇವಕರಿಂದ ತಿಳಿಯಿತು.

ಬಲಿಕೊಡಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ ಹಿಂದಿನರಾತ್ರಿ ಮತ್ತೆ ಆತನು ಅರ್ಧರಾತ್ರಿ ಸಮಯಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದ. ಅಂದು ನಾನು ಬೇಕೆಂತಲೇ ತಲೆಯುಕಡೆ ತಲೆ ಯಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮಲಗಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ಉದ್ದ ತಲ್ಪಕ್ಕಿಂತಲೂ ಸುಮಾರು ಒಂದು ಮೊಳ ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು.

ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಧೂರ್ತಕೇತು ತಬ್ಬಿ ಬಿದ್ದ. ಏನುಮಾಡಲೂ ಅವನಿಗೆ ತೋರ

ಆಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವ ಸವಾಯಿತು. ಇದನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೇ ಆ ವೃದ್ಧನು ಧರ್ಮ ಸಿಂಧುವಿಗೆ ರಹಸ್ಯವೊಂದನ್ನು ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಏಸುಗುಟ್ಟಿದ. ಸಂತೋಷ ಸೂಚಿಸಿದ ಧರ್ಮಸಿಂಧು.

ಧೂರ್ತುಕೇತು ಅತಿಥಿಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಅವನು ಭವ್ಯವಾದ ಫೋಜನವೇರ್ಪಡಿಸಿದ. ಅವನ ರಸ್ತೆಲ್ಲಾ ಧರ್ಮಸಿಂಧು ತೇಜೋಮಂತನಾಗಿ ಕಂಡು ಬಂದ ನಾದುದರಿಂದ ಅವನನ್ನು ಆ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಮಲಗುವಂತೆ ಹೇಳಿದ.

ಧರ್ಮಸಿಂಧು ಅಂತಹ ತಲ್ಲದ ಮೇಲೆ ಮಲಗುವ ಆ ಭ್ಯಾಸವಿಲ್ಲದ ಮುಂಬನಂತೆ ನಡೆದ. ಕಾಲುಗಳೆಡುವ ಕಡೆ ತಲೆಯಿಟ್ಟು ಕೊಂಡು ಮಲಗಿದ.

ಧೂರ್ತುಕೇತು ಮುಘ್ರರಾತ್ರಿ ಒಂದು ನೋಡಿದ. ಆತನು ಆ ತಲ್ಲಕ್ಕೆ ಸರಿಹೋಗಿ ರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಆನಂದ ತುಂದಿಲನಾದ. ಮಾರನೆಯದಿನ ವರ್ತಕರ ಗುಂಪನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮರೆತೇಬಿಟ್ಟ. ಧರ್ಮಸಿಂಧುವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಿರುವಂತೆ ಬಲವಂತ ಮಾಡಿದ.

ಧೂರ್ತುಕೇತುವಿನ ವಿಷಯವನ್ನು ಆರಿತಿದ್ದ ಧರ್ಮಸಿಂಧು ಸಹ ಈ ರಾಕ್ಷಸನನ್ನು ಕೊಂದು ಬೋಕ್ಕೋವಕಾರ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ, ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟ.

ಅದರ ಪ್ರತಿ ದಿನ ಧರ್ಮಸಿಂಧು ಆ ವೃದ್ಧನನ್ನು ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ಕಂಡು ಆರನಿಂದ ಸ್ವಹ

ಲ್ಲಿ. ನನ್ನಲ್ಲಿ ಏನೋ ಮಹತ್ವ ಇರಬೇಕೆಂದೂ, ಇದರ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂದೂ ನನ್ನನ್ನು ಪೀಡಿಸಿದ.

ನಾನೇನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ನಾನಾ ಯಾತನೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟ. ನನ್ನ ಹೃದಯ ನಾನು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ರೋಷಿಹೋಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಗುಲಾಮನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ನನಗೆ ಅನೇಕ ಹಿಂಸೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಭಾರವಾದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ನನ್ನಿಂದ ಹೊರಿಸುವನು. ಆದರೊಂದುನೂತು. ಅವನಿಗೆ ಇಮವರಿವಿಗೂ ಶಕ್ತಿಗೆ ಬಲಿಕೊಡಲು ಅರ್ಹರಾದವರು ಯಾರೂ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ.”

ಅವರು ಈ ರೀತಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ವರ್ತಕರ ಗುಂಪಿನೊಂದಿಗೆ ಧೂರ್ತುಕೇತು

ಗಳನ್ನು ಪಡೆಯು ತ್ತಿದ್ದನು. ಧೂರ್ತಕೇತು
ವನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಒಂದುದಿನ ಅವರಿಬ್ಬರೂ
ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು.

ಆ ನಿರ್ಧಾರದ ಪ್ರಕಾರ, ಅಂದು ಧೂರ್ತ
ಕೇತುವನ್ನು ಕಾಲು ಕಡೆ ತಲೆಯಿಟ್ಟು ಆ
ಮಾಯಾ ತಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಮಲಗುವಂತೆ ಯುಕ್ತ
ಹೂಡಿದ ಧರ್ಮಸಿಂಧು. ಧೂರ್ತಕೇತು ಆ
ತಲ್ಪಕ್ಕೆ ಸರಿಹೊಂದಿದ.

ಅವನು ಗಾಢನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿರುತ್ತಾಗ ಧರ್ಮ
ಸಿಂಧು ಮತ್ತು ಅಪ್ಪವನು ಅವನನ್ನು ನುಂಚ
ದೊಂದಿಗೆ ದೇವಿಯ ವಿಗ್ರಹವೆದುರು ತೆಗೆದು
ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಬಲಿಕೊಡಲು ಸಿದ್ಧರಾದರು.

ಆಗ ಒಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯಜರಿಗಿತು : ಫಕ್ಕನೆ
ಒಂದು ದಿವ್ಯಪ್ರಕಾಶ ಗೋಚರಿಸಿತು. ಆ
ಪ್ರಕಾಶದಲ್ಲಿ ದೇವಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಳಾಗಿ ಹೀಗೆಂದಳು!

“ಎಲೈ ಧೂರ್ತಕೇತು ನನ್ನ ಭಕ್ತ. ಅವನ
ವ್ರಾಣ ತೆಗೆಯ ಬೇಡಿ. ಅವನು ಇನ್ನೊಂದು
ಈ ಸ್ತ್ರಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿರುವಂತೆ ಮಾಡುವನು. ಅವ
ನಿಗೆ ಹೇಳಿದ ಪ್ರಕಾರ ನಿಮಗೆ ಬಂಗಾರ
ಮಾಡುವ ವಿಧಾನವನ್ನು ತಿಳಿಸುವೆನು”.

ದೇವಿಯ ವಾಣಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಧರ್ಮ
ಸಿಂಧು ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಕಳಚಿ ಸಿದನು. ದೇವಿ
ಧರ್ಮಸಿಂಧು ಮತ್ತು ಅಪ್ಪವನಿಗೆ ಚಿನ್ನ
ವನ್ನಮಾಡುವ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದಳು.

ರತ್ನಕ್ಷಿಪ್ತಂತೆಯೇ ರಾಕ್ಷಸನಾದ ಧೂರ್ತ
ಕೇತು ಎದ್ದುಕುಳಿತ. ಅತ್ತಿತ್ತ ಬೆಳ್ಳುಬೆಳ್ಳಾಗಿ
ನೋಡಿದ. ಆತನಿಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ಅನೋಮಯ
ವಾಗಿ ತೋರಿತು. ಏನುತೋರಿತೋ ಏನೋ
ಕೂಡಲೇ ಅಲ್ಲಿಂದ ಪಲಾಯನ ಸೂತ್ರ
ಮಾಡಿದ!

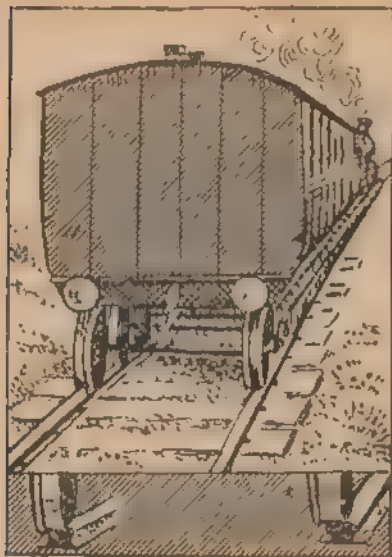
ಧರ್ಮಸಿಂಧು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಬಂಗಾರ
ಮಾಡಿದ. ಮತ್ತೇನು? ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲದಲ್ಲೇ
ಅಪರಿಮಿತ ದ್ರವ್ಯವು ಲಾಭವಾಯಿತು. ಆ
ಹಳ್ಳಿಯ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ಭವನವನ್ನು ತನ್ನವತ
ಪಡಿಸಿಕೊಂಡ. ಅತ್ತಕಡೆ ಓಡಾಡುವ
ಪ್ರಯಾಣಿಕರಿಗೆ ಸಹಾಯವಾಗುವಂತೆ
ಅವನ್ನು ಒಂದು ಧರ್ಮಭತ್ತವಾಗಿ ಬದಲಾ
ಯಿಸಿ, ಅನೇಕ ಧರ್ಮಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು
ಮಾಡುತ್ತಾ ತನ್ನ ಜೀವನವನ್ನು ಸಾರ್ಥಕ
ಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡ.

ಡೊಂಕು ತಿರುಗಿದರೂ ರೈಲು ಕಂಬಿ ತಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ ಏಕೆ ?

ರೈಲುಗಾಡಿ ನೆಟ್ಟಗೂ ಓಡುವದು, ಸೊಟ್ಟಿಸೊಟ್ಟಿಗೂ ಓಡುವದು. ಅದೆಷ್ಟು ವಿಧವಾಗಿ ಮೋಡವೂ ಡೊಂಕುಗಳನ್ನು ತಿರುಗುವಾಗ ಸಹ ಕಂಬಿತಪ್ಪುವಿರುವದು ತುಂಬಾ ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುವದಲ್ಲವೆ ?

ಇಲ್ಲಿ ಚಲನಸೂತ್ರವನ್ನು ಕುರಿತು ನ್ಯೂಟನ್ ಮಹಾಶಯನು ಹೇಳಿದ ಪ್ರಾಥಮಿಕಸೂತ್ರವನ್ನು ಸಾಪ್ತ ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಅದೇನೆಂದರೆ ಕದಲುನು ವಸ್ತುವೊಂದೇ ಆಗಲೀ ಅಡ್ಡಿ ಆತಂಕವಾದಾಗುವವರೆ ಏಗೂ ಸರಾಗವಾಗಿ ಸಾಗುವದು. ಇದು ಆದರಸ್ವಭಾವ.

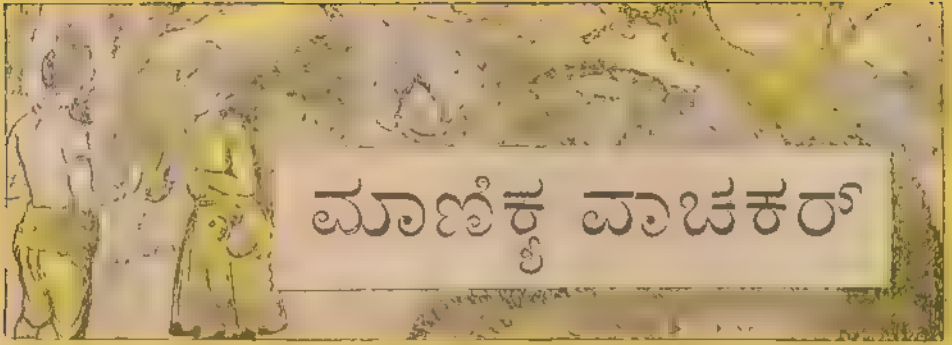

ಈ ಸೂತ್ರದಪ್ರಕಾರ ನೋಡಿದರೆ ನೆಟ್ಟಗಿರುವ ಮಾರ್ಗದಿಂದ ಡೊಂಕು ತಿರುಗುವಾಗಲೆಲ್ಲಾ ರೈಲುಗಾಡಿ ಕಂಬಿ ತಪ್ಪುತ್ತಿರಲೇಬೇಕಷ್ಟೆ. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣಗಳೆರಡು: ಮೊದಲ ನೇಯದು ರೈಲುಗಾಡಿಯ ಚಕ್ರಗಳಿಗೆ ಒಂದುಕಡೆ ಅಂಚಿಗಿರುವ ಏರ್ಪಾಟು. ಅದರ ರೈಲುಗಾಡಿ ಕಂಬಿತಪ್ಪಿ ಬೀಳದಿರಲು ಇದೊಂದೇ ಕಾರಣವಲ್ಲ.

ಈ ಚಿತ್ರದ ಕೆಳಭಾಗದಲ್ಲಿ ಬೇರೆಬೇರೆಯಾಗಿ ತೋರಿಸುವ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ನೋಡಿ.

ರೈಲುಗಾಡಿಯ ಚಕ್ರ ಎಡಗಡೆ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಿರುವಂತೆ ಹಸ್ಪಟಿಯಾಗ್ಲವೆ, ಬಲಗಡೆ ತೋರಿಸಿರುವಂತೆ ಒಂದುರಿತೆ ಬಾಗಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿ ಬಾಗಿ ಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ ರೈಲು ಕದಲುವಾಗ ಚಕ್ರಗಳು ಮೊರಕ್ಕೆ ತಳ್ಳಲ್ಪಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಸಹ ಅವು ಕಂಜಿತಪ್ಪುವಂತೆ ಚಕ್ರಗಳಿಗಿರುವ ಅಂಚುಗಳು ಅವುಗಳನ್ನು ತಡೆದು ಸರಿಯಾದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸುವುದು.

ಎರಡನೇಯ ದೇನೆಂದರೆ ಡೊಂಕುತರುಗುವಲ್ಲಿ ರೈಲು ಕಂಬಿಯನ್ನು ರೈಲು ಗಾಡಿಗೆ ನಿರ್ಣಯಿಸಿದ ನೇಗಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಜೋಡಿಸಿರುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಡೊಂಕು ತಿರುಗಿದರೂ ಗಾಡಿ ಕಂಜಿತಪ್ಪದೆ ಸರಾಗವಾಗಿ ಓಡಲು ಅವಕಾಶವಿದೆ.

ಮಾಣಿಕ್ಯ ಪಾಚಕರ್

ಪಾಂಡುರಾಜರು ಮದುವೆಯನ್ನು ಆಯತ್ರಿ ದ್ವಿಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಾನೊಬ್ಬ ರಾಜನ ಹತ್ತಿರ ವಾದವೂರಾರ್ ಎಂಬ ಮಂತ್ರಿಯಿದ್ದ. ವಾದವೂರಾರ್ ಶಿವಭಕ್ತ.

ಒಂದು ದಿನ ರಾಜನು ವಾದವೂರಾರನ್ನು ಕುರಿತು “ಎಲೈ, ಮಂತ್ರಿ, ನೀನು ಜೋಳಿ ರಾಜಕ್ಕೆ ಕೋಗಿ ನಮಗೆ ಆಶೀರ್ವಾದ ಕಳಿಸಿ ಕೊಡುವುದು ಇಷ್ಟವು ಬಾಕಿಯು ಆಶ್ಚರ್ಯವನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ಬಾ. ಎಷ್ಟು ಹಣ ಖರ್ಚಾದರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ರಾಜಾಜ್ಞೆಯನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಲು ವಾದವೂರಾರ್ ಜೋಳಿರಕ್ಕೆ ಕೊರಗಲು. ದೂರದಿಂದ ಒಂದು ಮರದ ಹತ್ತಿರ ವೃತ್ತ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೊಬ್ಬನು ಎದುರುಸಿಕ್ಕಿದನು.

ತೇಜೋವಂತನಾದ ಆ ವಿಪ್ರನನ್ನು ಕಂಡ ಕೂದಲೇ ವಾದವೂರಾರ್ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೀತಿ ಸಂಚಲನೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಅಮುದುಕ ಒಬ್ಬ ಮಹಾತ್ಮನಾಗಿರಬಹುದೆಂದು ಭಾವಿಸಿ. ಆತನಿಗೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದ.

“ಮಹಾತ್ಮರೇ, ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೂ ತಿಳಿದು ಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದುದು ಮುಕ್ತಿ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ದಾಖಲೆ ಮಾಡುವುದು. ಕೆಲವು ಸರ್ವಜ್ಞ ಭಾವನೆಯುಂಟಾಗಿದೆ. ಅದುದರಿಂದ ದಯೆ ವಹಿಸಿ ನನಗೆ ಕರುಣಾಪಾತ್ರನನ್ನು ಸೂಚಿಸಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದ ವಾದವೂರಾರ್.

ಆಗ ವೃದ್ಧಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ರೂಪದಲ್ಲಿದ್ದ ಪರಮೇಶ್ವರನು ಬನ್ನಿ ನಿಜವಾದವನ್ನು ಕೋಗಿ ವಾದವೂರಾರಿಗೆ ಹೇಳುವುದನ್ನೂರಾಯ ವನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಅದೃಶ್ಯನಾದ.

ಆ ಕ್ಷಣದಿಂದ ವಾದವೂರಾರಿಗೆ ಕವಿತಾ ಶಕ್ತಿ ಬಂತು. ತನ್ನ ಇಷ್ಟದೈವನಾದ ಪರಮೇಶ್ವರನಮೇಲೆ ಅನೇಕ ಆಶೋತವಾದ ಗೀತೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ ಹಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದನು.

ವಾದವೂರಾರ್ ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಮಧುರ ಗೀತೆಗಳಿಗೆ ಸರಮತಿಸನ್ನೆ ಸ್ತಾಯನಾದನು. ಒಂದು ದಿನ ಆತನಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ ಹೀಗೆಂದ:

ಡಿ. ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯ, ಮದ್ರಾಸು

“ಭಕ್ತಾಗ್ರೇಸರನೇ, ನಿನ್ನ ಬಾಯಿಂದ ಹೊರಬರುವ ಮಾತುಗಳು ಒಂದೊಂದೂ ಒಂದೊಂದು ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ಹಾಕುತ್ತವೆ. ಇಂದಿನಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಇನ್ನೂ ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ವಾಚಕರ್ ಎಂದು ಕರೆಯುವರು”

ಶಿವಭಕ್ತನಾದ ವಾದವೂರಾರ್ ತನ್ನ ಹತ್ತಿರದವರ ರಾಜರನ್ನನ್ನು ಎಸೆಯಬೇಡಿ ಗಿರಿ ಒಂದು ಕಡೆ ಸುಂದರವಾದ ತಿನಾಲಯವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿ, ಅನ್ನದೊಡ್ಡವರಿಗೆ ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಅಲ್ಲೇ ಉಳಿದುಬಿಟ್ಟ.

ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ರಾಜಭಟರು ಆತನಿಗಾಗಿ ಕುದುರೆಕತ್ತಾ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಕೂಡಲೇ ಆಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ರಾಜಾಜ್ಞೆಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ವಾಚಕರ್ಗೆ ಹೇಳಿದರು.

ವಾಚಕರ್ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಮಧುರಗೆ ಹೋದ. ರಾಜನು ತನಗೆ ಹಿಂಸೆ ಕೊಡುವನೆಂದು ವಾಚಕರ್ಗೆ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಆತನ ಉದ್ದೇಶವಾಯಿತು. ಅರಸರನ್ನು ಕೊಂಡು ತರದೆ ಹೋದ ಕಾರಣ ರಾಜನು ವಾಚಕರ್ಗೆ ನಾನಾರೀತಿ ಹಿಂಸೆಮಾಡತೊಡಗಿದ.

ಇದನ್ನು ಕಂಡು ವರಪುತ್ರನು ವ್ಯಾಕುಲವೊಂದಿ, ತನ್ನ ಭಕ್ತನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲು ಒಂದು ಉಪಾಯ ಹೂಡಿದ. ಆದವಿಡ್ಲಿದ್ದ ನರಿಗಳ ಗುಂಪನ್ನು ಉತ್ತಮಚಾತಿಯ ಕುದುರೆಗಳನ್ನಾಗಿ ರೂಪಾಂತರಮಾಡಿ, ತಾನು ಅರಸರ ಕನ ವೇಷ ತಾಳಿ, ಆ ಮಾಯಾ ಕುದುರೆಗಳನ್ನು ರಾಜನಲ್ಲಿಗೆ ಸಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದ.

ಕುದುರೆಗಳನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೇ ರಾಜನು ಅಶ್ಚರ್ಯಭರಿತನಾದ.

ಆಗ ಕುದುರೆಯವನು ರಾಜನೊಂದಿಗೆ “ಮಹಾರಾಜಾ, ನಾನು ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ವಾಚಕರನ ಗೆಲೆಯ. ಚೋಳರಾಜ್ಯದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಸುತ್ತಾಡಿ ಎಷ್ಟು ಹಣವಾದರೂ ಒಂದೇ ಬಿಡುಹಾಕದೆ ಉತ್ತಮ ಚಾತಿಯ ಕುದುರೆಗಳನ್ನು ಕೊಂಡು ತರುವಂತೆ ಆತನು ನನಗೆ ಹೇಳಿದ. ಇವೇ ಆ ಕುದುರೆಗಳು” ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜನು ತಾನು ದುಡುಕಿ ಮಂತ್ರಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಕೂಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕೆ ತುಂಬಾ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಗೊಂಡು, ಕೂಡಲೇ ಆತನನ್ನು ಬಂಧವಿಮುಕ್ತನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ. ಮತ್ತು ಮೊಸರಿ ಅಕ್ಕಿಗಳನ್ನು ಅಕ್ಕಿವಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಹಾಕಿದ.

ಆ ಮುದುಕಿಯೊಂದಿಗೆ ಆ ಬಾಲಕನು ನದಿಯ ದಡದ ಹತ್ತಿರ ಬಂದ. ಅದರ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಮುದುಕಿ ತಂದಿದ್ದ ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನುತ್ತಾ ಇತರ ಹುಡುಗರೊಂದಿಗೆ ಆಟವಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿ ಕೃಷ್ಣನು ನಗರವನ್ನು ಮಾಡುವಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿಲು, ಈ ತುಂಟ ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಾಗಿ ಆಟವಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ರಾಜನಿಗೆ ತುಂಬಾ ಕೋಪ ಬಂತು. ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಕರೆಸಿಕೊಂಡು ಆ ಹುಡುಗನ ಬೆನ್ನಿನಮೇಲೆ ಒಂದು ಏಟು ಕೊಟ್ಟ.

ಅದೇನು ವಿಚಿತ್ರವೋ ರಾಜನು ಕೊಟ್ಟ ಆ ಏಟಿಗೆ ಅಲ್ಲಿದ್ದವರೆಲ್ಲರ ಬೆನ್ನೂ ಚುಕ್ಕೆಂ

ದಿತು. ಎಲ್ಲರ ಬೆನ್ನಿನಮೇಲೆ ಬಾಸುಂಡೆ! ಎಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಬೆನ್ನನ್ನು ತಡವಿ ಕೊಂಡರು. ಎಲ್ಲರೊಂದಿಗೆ ರಾಜನ ಬೆನ್ನಿನ ಮೇಲೂ ಬಾಸುಂಡೆ! ತನ್ನ ಬೆನ್ನು ಚುಕ್ಕೆಂದ ಕೂಡಲೇ ರಾಜನಿಗೆ ಜ್ಞಾನೋದಯ ವಾಯಿತು. ಆ ಬಾಲಕ ಪರಮೇಶ್ವರನ ಅವ ತಾರವೇ ಎಂದು ಅರಿತುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಅಪ ರಾಧವನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿ ಅನುಗ್ರಹಿಸುವಂತೆ ಬಾಲಕನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದ.

ಅದರೇ, ಆ ವೇಳೆಗಾಗಲೇ ಆ ಬಾಲಕ ಅದ್ವರನಾಗಿದ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ. ಆ ಬಾಲಕ ನನ್ನು ಕುರಿತು ಪ್ರಜೆಗಳು ವಿಸ್ಮಯಕರವಾದ ವಿಷಯವನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಎಷ್ಟು ಜನ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಿದರೂ ವೈಗಾ ನದಿ ಅಡ್ಡಗಟ್ಟಿ ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲವೆಂತಲೂ, ಆಟ ವಾಡುತ್ತಾ, ಹಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದ ಆ ತುಂಟ ಬಾಲಕನು ಒಂದು ಹಿಡಿ ಮಣ್ಣನ್ನು ಎರ ಚಲು ನದಿಯ ಪ್ರವಾಹ ನಿಂತುಹೋಯಿ ತೆಂತಲೂ, ಆ ಬಾಲಕನ ಮಹಿಮೆಯಿಂದಲೇ ನೀರು ಅದ್ದಾಗಲೇ ಹಿಂತಿರುಗಿತೆಂತಲೂ, ಅದ ರಿಂದಲೇ ನಗರವು ರಕ್ಷಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತೆಂದೂ ವೇಳೆ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಈ ಮಾತುಗಳು ಕಿವಿಗೆ ಬೀಳಲು ರಾಜ ಚಕಿತನಾದ. “ವಿನಾದರಾಗಲೇ, ಆ ಬಾಲಕ ಮುಕ್ತನನ, ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಿಸಿದಮೊರೆತು ನಾನು ಇದ್ದೆಂದ ಕದಲಲಾರೆ” ಎಂದು ಹರಕೊಟ್ಟು ಅಲ್ಲೇ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟ.

ಚಂದಮಾಮು

ಹೀಗೆ ಹಠತೊಟ್ಟು ಕುಳಿತ ರಾಜನಿಗೆ ಅಶ್ವೀರವಾಣಿಯೊಂದು ಕೇಳಿಸಿತು.

“ರಾಜನೇ, ನಿನ್ನ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರುವ ಮಂತ್ರಿ ಮಾಣಿಕ್ಯವಾಚಕರ್ ಸಾಮಾನ್ಯನೆಂದು ನೀನು ಎಣಿಸಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಅತನು ನನ್ನ ಶಿಷ್ಯ, ಮಹಾಭಕ್ತ. ಮಹಿಮಾಸ್ಥಿತನು. ಈಗಲಾದರೂ ತಿಳಿದುಕೋ”

ಆ ಕ್ಷಣವೇ ರಾಜನು ಮಾಣಿಕ್ಯವಾಚಕರ್ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಕನ್ನಡಪುಸ್ತಕ ಕೇಳಿಕೊಂಡು, ಅತನನ್ನು ಸೆರೆಮನೆಯಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿಸಿದ.

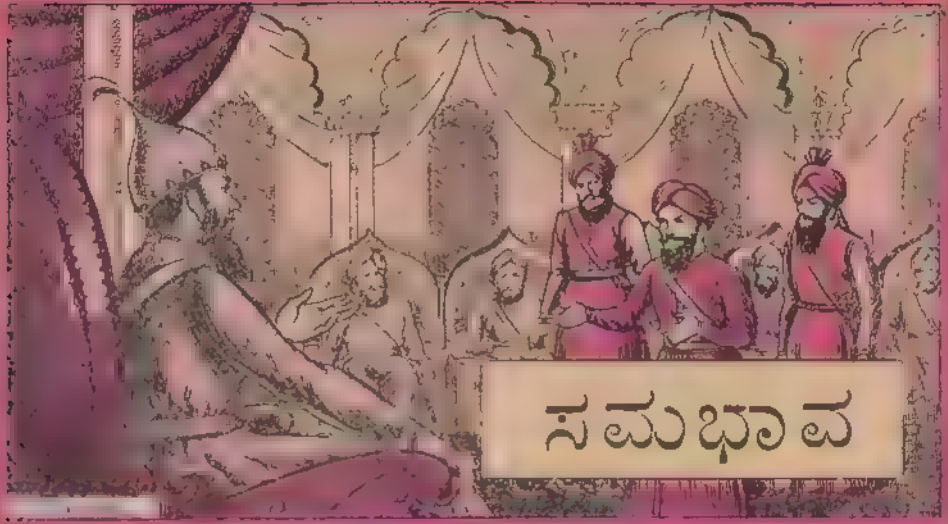
ವಾಚಕರ್ ತಿರುಪೈಂದುಪ್ಪೆ ಎಂಬ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಸ್ವಂತವಾಗಿ ತಿಗಾರಾಧನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ಹೀಗೇ ಇರುವ ಬಂದು ನಂಬಿ ಬೆಂಬರಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಂತೆ ಪರಮೇಶ್ವರನ ಆಜ್ಞೆ ಆಯಿತು. ಆ ಪ್ರಕಾರವೇ ವಾಚಕರ್ ಬೆಂಬರಕ್ಕೆ ಹೋದ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಜೈನ ಸನ್ಯಾಸಿ ಮತ ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡಲು ಬಂದ. ವಾಚಕರ್ ಮತ್ತು ಆ ಸನ್ಯಾಸಿ ನಡುವೆ ತೀವ್ರವಾದ ವಾಗ್ವಾದ ನಡೆಯಿತು. ಆ

ಸನ್ಯಾಸಿ ಮಾಣಿಕ್ಯವಾಚಕರ್ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉಚಿತ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಕೊಡಲಾರದೆ ಹೋದುದು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ “ಮೂಕಳಾದ ಜೋಳಾಜನ ಮಗಳನ್ನು ಮಾತಾಡುವಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ ಮತ್ತೆ ನಾನು ಸೋಲನ್ನು ಒಪ್ಪಿ ಕೊಳ್ಳುವೆನು” ಎಂದು ಸವಾಲು ಬೀರಿ ಹಾಕಿದ.

ಆಗ ಮಾಣಿಕ್ಯವಾಚಕರ್ ಪರಮೇಶ್ವರನ ಕೃಪೆಯಿಂದ ಆ ಜೈನಸನ್ಯಾಸಿ ತನಗೆ ಹಾಕಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಆ ಮೂಕೆ ಹುಡುಗಿಯಿಂದಲೇ ಜವಾಬು ಕೊಡಿಸಿದ. ಆ ಹುಡುಗಿಯ ಬಾಯಿಂದ ಹೊರಬೀಳುತ್ತಿದ್ದ ಯುಕ್ತವಾದ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಜೈನ ಪ್ರವಾರಕನೂ ಅಲ್ಲಿ, ನೆರೆದಿದ್ದ ಜನರೂ ಬೆರಗಾದರು. ಆಗ ಆ ಸನ್ಯಾಸಿ ವಾಚಕರ್ ಗೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ನಮಸ್ಕಾರವಾದ. ಕೂಡಲೇ ಶ್ರೀಮಂತನನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ, ಅತನ ಪ್ರಿಯಶಿಷ್ಯನಾದ.

ತರುವಾಯ ಮಾಣಿಕ್ಯವಾಚಕರ್ ಅನೇಕ ಪುಣ್ಯಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ಸಂದರ್ಶಿಸಿ, ಕಡೆಗೆ ಪರಮೇಶ್ವರಲ್ಲಿ ಐಕ್ಯವಾದರು.

ಸಮಭಾವ

ಹಿಂದಾವರ್ತಿ ಗುರುಗೋವಿಂದರು ತುಂಬಿದ ಸಭೆಯಲ್ಲಿರುವಾಗ, ಸೇವಕರು ಒಬ್ಬನನ್ನು ಆತನ ಮುಂದೆ ತಂದು ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು. “ಪ್ರಭೂ ಈತನ ಹೆಸರು ಕನ್ತಯ್ಯ. ಈತನು ಒಬ್ಬ ದ್ರೋಹಿ ಎಂದು ನಮಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಆದುದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಹಾಜರಾಗಬಾರದೆಂದು” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು ಆ ಸೇವಕರು.

ಕನ್ತಯ್ಯ ಮರ್ಯಾದಸ್ಥ, ಉದಾರ ಹೃದಯನು. ಈ ವಿಷಯ ಗುರುಗೋವಿಂದರಿಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ. “ಸರಿ. ಈತ ಮಾಡಿದ ಅಪರಾಧ ನೇನು?” ಎಂದು ಆ ಸೇವಕರನ್ನು ಕೇಳಿದರು ಗುರುಗೋವಿಂದರು.

“ಮಹಾಪ್ರಭೂ, ನಮ್ಮವೀರರು ಒಂದು ಕಡೆ ಶತ್ರು ಸೃಷ್ಟಿಸನ್ನು ಸಂಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಈತನು ತುಸ ಪ್ರಾಣದಿಂದ ಉಳಿದಿರುವ ಮುಸ್ಲಿಂ ಸೈನಿಕರ ಬಾಯಲ್ಲಿ ನೀರು ಸುರಿಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ! ಸೋಡಿಸಿರಾ ಎಂತಹ ಸ್ವಾಮಿ ದ್ರೋಹಕ್ಕೆ ಕೈಹಾಕಿದ್ದಾನೆ”

. ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಗುರುಗೋವಿಂದರು ಕನ್ತಯ್ಯನನ್ನು ಕುರಿತು “ನೀನು ಏನು ಹೇಳುವಿಯಪ್ಪಾ?” ಎಂದರು.

ಆದಕ್ಕೆ ಕನ್ತಯ್ಯ ಹೀಗೆಂದು ಉತ್ತರವಿತ್ತ: “ಮಹಾರಾಜ್, ಯುದ್ಧರಂಗದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಹಿಂದೂ ಸೈನಿಕರು ಯಾರು ಮುಸ್ಲಿಂ ಸೈನಿಕರು ಯಾರು ಎಂಬ ಭೇದ ತಿಳಿಯದಾಗಿತ್ತು. ಗಾಯಗೊಂಡು ಬಿದ್ದಿರುವ ಪ್ರತಿ ವೀರನೂ ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ದೈವಸ್ವರೂಪನಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆದುದರಿಂದ ಭೇದವನ್ನು

ಎಣಿಸದೆ ಯುದ್ಧ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿರುವ
ವೀರರಿಗೆಲ್ಲಾ ನನ್ನ ಕೈಲಾದ ಸೇವೆ ಮಾಡು
ತ್ತಿರುವೆನು.

ಗುರುಗೋವಿಂದರಿಗೆ ಈ ಅಮೃತಕ್ಕು
ಸಾದಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿತುಂಬಾಸಂತೋಷ
ವಾಯಿತು. ಕೂಡಲೇ ಆಸನದಿಂದದ್ದುಬಂದು
ಕನ್ನಯ್ಯನನ್ನು ಅಪ್ಪಿ, ಹರಸಿದರು.

ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ತಮ್ಮ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಿಂದ ಒಂದು
ಡಬ್ಬಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಕನ್ನಯ್ಯನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು
“ಅಣ್ಣಾ, ಕೆಳಗೆದ್ದ ವೀರರಿಗೆ ಆ ವೀರರು
ಯಾವ ಮಾತದನರೇ ಆಗಿರಲಿ—ನೀರುಮಾತ್ರ
ಕೊಡುವುದಲ್ಲ, ಈ ತೈಲವನ್ನೂ ಅವರ ಗಾಯ
ಗಳಿಗೆ ಲೇಪಿಸಿ, ಕಟ್ಟುಕಟ್ಟು ಗುಣವಡಿಸು.
ಜ್ಞಾನಿಯಾದ ನೀನು ಒಂದು ವಿಷಯ ಜ್ಞಾನಕ

ದಲ್ಲೆಷ್ಟು ಕೋ. ಈಗ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಹೋರಾಡು
ತ್ತಿರುತ್ತದು ಓಂದೂ ಮುಸ್ಸಿಮರಲ್ಲ, ಅಲ್ಲ,
ಎದ್ದುಮಾತ್ರವೂ ಅಲ್ಲ. ಧರ್ಮದೇವತೆ ಬಂದು
ಅಧರ್ಮವನ್ನು ಅಡಗಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿರು
ವಳು. ಈ ಸಂಘವು ಇಲ್ಲಿಂದಿದ್ದರೆ ನಾಲ್ವರೂ
ಒಂದೇ! ನಮ್ಮ ನಮ್ರೆ ಭೇದವಿಲ್ಲ. ದೈವವೂ
ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ಬೋಧಿಸಿದರು.

ಗುರುವಾಣ್ಣಿ ಪ್ರಕಾರ ಪ್ರಿಯತೀಷನಾದ
ಕನ್ನಯ್ಯ ಆ ತೈಲದ ಡಬ್ಬಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು
ಕೊಂಡು ಮಾನವ ಸೇವೆಮಾಡಿ ಮುಕ್ತಿ ಪಡೆ
ಯಲು ಮತ್ತೆ ಯುದ್ಧರಂಗಕ್ಕೆ ಹೋದ.

ಮಿಕ್ಕ ಶಿಷ್ಯರು ಕನ್ನಯ್ಯನನ್ನು ನೋಡಿ
ಬೆರಗಾದರು. ಅವರೂ ಅತನ ಮಾರ್ಗವನ್ನು
ಆನುಸರಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು.

9ರ ಮಹತ್ವ

(1) 9ನೇ ಮಗ್ಗು ಬರೆ. ಪ್ರತಿ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಗುಣಿಸಿದರೆ ಬಂದ ಪ್ರತಿ ಮೊತ್ತದ ಕೊನೆ ಯಲ್ಲಿ ಸಾಲಾಗಿ 1 ರಿಂದ 10ರ ವರೆವಿಗೂ

ಬರೆದು ಕೊಡು. ಬರುವ ಮೊತ್ತ ತುಂಬಾ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

$9 \times 1 = 9 + 1 = 10$	$9 \times 6 = 54 + 6 = 60$
$9 \times 2 = 18 + 2 = 20$	$9 \times 7 = 63 + 7 = 70$
$9 \times 3 = 27 + 3 = 30$	$9 \times 8 = 72 + 8 = 80$
$9 \times 4 = 36 + 4 = 40$	$9 \times 9 = 81 + 9 = 90$
$9 \times 5 = 45 + 5 = 50$	$9 \times 10 = 90 + 10 = 100$

ಬಿ. ವೀರಣ್ಣ

(2) 9 ಅಂಕಿಯಿಂದ ಹಾಗಾದ ಈ ಗುಣಕಾರದ ಗಮ್ಯಕ್ಕೆ ನೋಡು.

1 1 2 2 3 3 4 4 5 5 6 6 7 7 8 9
9 9

1 0 1 0 1 0 1 0 1 0 1 0 1 0 1
1 0 1 0 1 0 1 0 1 0 1 0 1 0 1
1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1

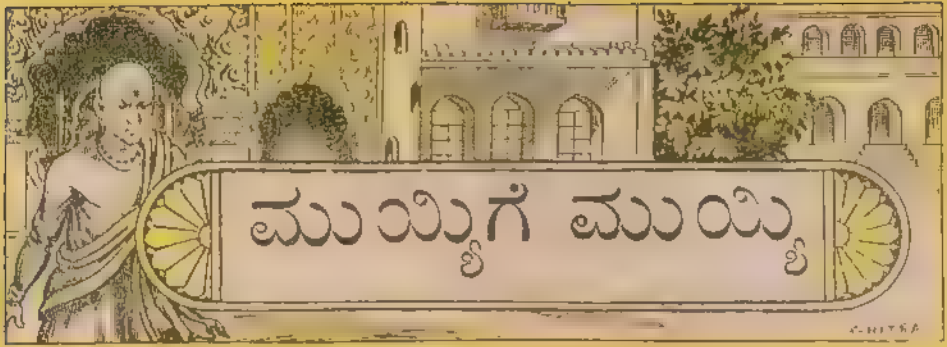
ವಿ. ಹನುಮಾಯಮ್ಮ

(3) 9 ಅಂಕಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ಗುಣಕಾರ :

$1 \times 9 + 2$	$= 11$
$12 \times 9 + 3$	$= 111$
$123 \times 9 + 4$	$= 1111$
$1234 \times 9 + 5$	$= 11111$
$12345 \times 9 + 6$	$= 111111$
$123456 \times 9 + 7$	$= 1111111$
$1234567 \times 9 + 8$	$= 11111111$
$12345678 \times 9 + 9$	$= 111111111$
$123456789 \times 9 + 10$	$= 1111111111$

ಡಿ. ಶೆಟ್ಟಿ, ಜಿ. ರಾವ್

(4) 696969 ಎಂಬ ಸಂಖ್ಯೆ ಅಂಕಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಸೇರಿಸು. ಮೊತ್ತ 1593938
ಬರುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ 969696 ಕ್ಕೆ. 121212 ಅಂಕಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸು. ಇದಕ್ಕೆ 242424
ಸೇರಿಸು. ಈ 666666 ಬರುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಹಾಗಾದ ಸಂಖ್ಯೆ 696969ರಲ್ಲಿ
ಈ 666666-ನ್ನು ಕೆ. ವರೆ 30303 ಬರುತ್ತದೆ. ಮತ್ತೆ ಈ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಅಂಕಗಳನ್ನು
ಸೇರಿಸಿದರೆ $3 + 3 + 3 = 9$. ಬರುತ್ತದೆ. ಎಲ್. ಆರ್. ರಾವ್

ಮಂಡೂರು ಮೇವಾದಸಂಸ್ಥಾನದ ರಾಜ ಧಾನಿ. ಜಯದೇವ ಆ ಸಂಸ್ಥಾನದ ಅಧಿಪತಿ. ಒಂದು ದಿನ ಆತನು ಒಡ್ಡೋಲಗದಲ್ಲಿರಲು ಚಾರಣನೊಬ್ಬನು ಬಂದು, ರಾಜನನ್ನು ಹೊಗಳಿ ಆಶುಕವಿತೆಮಾಡಿದ.

ಭಟ್ಟಿಂಗಲು ತಮ್ಮನ್ನು ಕುರಿತು ಪದಗಳೆ ದರೆ ರಾಜರು ಸಂತೋಷಗೊಂಡು ಅವರನ್ನು ಗೌರವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಜಯದೇವನಿಗೆ ಕವಿಗಳೆಂದರೂ, ಭಟ್ಟಿಂಗಿಗಳೆಂದರೂ ಹಾಗೆ ಹಾಗೇನೆ!

ಆದುದರಿಂದ ಆ ಚಾರಣನಿಗೆ ಬಹುಮಾನ ಕೊಡುವುದು ಹಾಗಿರಲಿ, ಆತನನ್ನು ಅವ ಮಾನಗೊಳಿಸಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಗಟ್ಟಿಸಿದ.

ಆ ಭಟ್ಟಿಂಗಿ ಕುಸಿತವಾಗಿ ಮನಸ್ಸು ತೆಗೆ ಉತ್ತಾ ಅಲ್ಲಿಂದ ನೆಟ್ಟಗೆ ಹಾರವಂಶದ ರಾಜ ಧಾನಿಯಾದ ಯಮೋಡ ಸ್ವಾಮಿಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಸಿಂಹದ್ವಾರದ ಹತ್ತಿರ ಕಾದುಕೊಂಡು ಕುಳಿ ತಿದ್ದ. ಆ ಪಟ್ಟಣದ ರಾಜನ ಹೆಸರು ಅಲೂ ಹರ. ಆತನು ಜೇಟಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹಿಂತಿರುಗಿ

ಬರುತ್ತಿರುವನಾಬ ಎಂದು ತಿಳಿದು ಭಟ್ಟಿಂಗಿ ಕೋಟೆಯ ಹೊರ ಬಾಗಿಲಿನ ಹತ್ತಿರವೇ ಕಾದಿದ್ದ.

ಮತ್ತೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆಲ್ಲಾ ಅಲೂಹರ ತನ್ನ ಪರಿವಾರದೊಂದಿಗೆ ಕೋಟೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಿರಲು ಭಟ್ಟಿಂಗಿ 'ರಾಜ ಮಾತಾಂಡ, ರಾಜಧಿರಾಜ, ಜಯೀಭವ, ದಿಗ್ವಿಜಯೀಭವ' ಎಂದು ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿದ.

ಅಲೂಹರ ಸಂತಸಗೊಂಡು "ಎಲೈ, ಏನು ಜೇಟಿಗೇ ಬಂದಿರಬಹುದು?" ಎಂದು. ಫನವನ್ನೋ, ಬಂಗರವನ್ನೋ, ಇಲ್ಲ ಮುತ್ತು ಮಾಣ್ಣಿಗೆ ಬಂದಿರಬಹುದು ಭಾವಿಸಿದ ನಾ ರಾಜ. ಆದರೆ ಆ ಭಟ್ಟಿಂಗಿ "ಸ್ವಾಮಿ ತಮ್ಮ ತಲೆಯ ರುಮಾಲನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಡಿಸಿ ಕೊಡಬೇಕು" ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ರಾಜನು ಚಕಿತನಾಗಿ, "ನನ್ನ ಪಗಡಿಯಿಂದ ನಿನಗೆ ಆಗುವ ಪ್ರಯೋಜನವಾದರೂ ಏನು? ಮುತ್ತು ಮಾಣ್ಣಿಗೆ ಬಂದಿರಬಹುದು ಬೇರೆಯೇ?"

ಭಟ್ಟಂಗಿ, ಒಬ್ಬ ಮಹಾರಾಜನಂತೆ ತೀವ್ರ
ಯಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದ.

ಆತನು ಆ ರೀತಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ನೋಡಿ
ದವರೆಲ್ಲ “ಇವನೊಬ್ಬ ಹುಚ್ಚ” ಎಂದು ಅಂದು
ಕೊಂಡರು. ಅಂದು ಆ ಊರಿನ ಪ್ರತಿಪ್ರಜೆಯ
ಬಾಯ್ಲೂ ಆದೇ ವಿಷಯ! ಕ್ರಮೇಣ ಈ
ವಿಷಯವನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಮರೆತುಹೋದರು.

ಕೆಲ ದಿನಗಳಾದ ಮೇಲೆ ಅಲೂಹರ
ತುಂಬಿದ ಸಭೆಯಲ್ಲಿರಲು ಆ ಭಟ್ಟಂಗಿ ಸುಕ್ಕಾ
ಗಿದ್ದ ಮುಂಡಾಸೊಂವನ್ನು ರಾಜನಮುಂಟು
ಬಿಕ್ಕಿಬಿಕ್ಕಿ ಅಳಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ.

“ಎನಯ್ಯಾ, ಏಕೆ ಹೀಗೆ ಅಳುತ್ತಿರುವೆ?”
ಎಂದು ಕೇಳಿದ ರಾಜ. ಅದಕ್ಕೆ ಭಟ್ಟಂಗಿ
“ಎನೆಂದು ಹೇಳಲಿ? ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ
ನನ್ನಿಂದ ಅವಮಾನವಾಯಿತು” ಎಂದ.

“ಹಾಂ, ಏನು ನಡೆಯಿತು, ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ
ಹೇಳು” ಕಾತುರವಿತ್ತು ರಾಜನ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ.

“ತಮ್ಮ ಪೇಟಾ ಧರಿಸಿ ಅನೇಕ ದೇಶ
ಗಳನ್ನು ಸುತ್ತಿ, ಅನೇಕ ರಾಜರನ್ನು ಸಂದರ್ಶಿ
ಸಿದೆ. ಅವರಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡುವ ಮೊದಲು
ತಾವಿತ್ತು ಮುಂಡಾಸನ್ನು ತಲೆಯ ಮೇಲಿಂದ
ತೆಗೆದು ಬಲಗೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಎಡಗೈಯಿಂದ
ಸಲಾಂ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದೆ. ಯಾರಾದರೂ ‘ಯಾಕೆ
ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದೆ?’ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರೆ ‘ಇದು
ಅಲೂಹರ ಸಾರ್ವಭೌಮರ ಮುಂಡಾಸು.
ಈ ಮುಂಡಾಸು ಇತರರಿಗೆ ಬಗ್ಗಿ ನಮಸ್ಕಾರ
ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ’ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೆ” ಎಂದ

ಈ ಬಟ್ಟೆ ಬೇಕೆಂದು ಕೇಳುವೆಯಲ್ಲಾ,
ಎಂತಹ ಹುಚ್ಚ ಸಿರಬೇಕು ನೀನು” ಎಂದ
ರಾಜ.

ಅದಕ್ಕೆ ಭಟ್ಟಂಗಿ “ಪ್ರಭೂ, ತಮ್ಮನ್ನು
ನನ್ನ ತಲೆಯಮೇಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ತಿರುಗಿಸ
ಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಲಾಷೆ. ಇವನ್ನು ಧರಿಸಿ
ದೇಶವಿವೇಶಗಳಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಕೀರ್ತಿ ಹರಡು
ವಂತೆ ಮಾಡುವೆನು” ಎಂದ.

ಅಲೂಹರ ಅಡಿದ ಮಾತಿಗೆ ತಪ್ಪು ವನವಲ್ಲ.
ಏನು ಬೇಡಿದರೆ ಅದನ್ನು ಕೊಡುವನೆಂದು
ಹೇಳಿದ್ದನಾದುದರಿಂದ ತನ್ನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ
ಅದನ್ನು ತೆಗೆದು ಭಟ್ಟಂಗಿಯ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟ.
ತುರಾಯಿ ಮತ್ತು ಜರತಾರಿ ಚಿತ್ರ ಕೆಲಸ
ದಿಂದ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಪೇಟಾ ಧರಿಸಿ

ಚಂದಮಾಮ

ಆ ಭಟ್ಟಂಗಿ, ಈಮಾತು ಕೇಳಿ ಅಲೂಹರ ಸಂತಸಗೊಂಡ. ಸಭಿಕರೆಲ್ಲಾ ‘ಭೇಷ್, ಚಾರಣ. ಮಹಾರಾಜರ ಗೌರವವನ್ನು ಉಳಿಸಿದೆ’ ಎಂದು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡರು.

“ಆದರೆ ತಮ್ಮ ಗೌರವವನ್ನು ಕೊನೆಯ ಸರವಿಗೂ ಉಳಿಸಲಾದರೆ ಮೋವೆ, ಮೇವಾಡದ ರಾಜನಾದ ಜಯದೇವನ ಅಪ್ಪಾಸದಲ್ಲಿ ಪ್ರಭುಗಳ ಮುಂಡಾಸಿಗೆ ಅವಮಾನವಾಯಿತು”

“ಹಾಂ, ಏನಾಯಿತು?” ರಾಜ ಮತ್ತೆ ಪ್ರಶ್ನೆಮಾಡಿದ.

“ಯಥಾ ಪ್ರಕಾರ ತಲೆಯಮೇಲಿಡ್ಡ ಮುಂಡಾಸನ್ನು ತೆಗೆದು ನಾನು ನಮಾಸ್ಕಾರ ಮಾಡಲು, ಆತನು ಸಹ ಇತರ ರಾಜರು ಕೇಳಿದಂತೆ ಕೇಳಿದ. ನಾನೂ ಯಥಾ ರೀತಿ ಉತ್ತರ ಹೇಳಿದೆ. ಆದರೆ ಉಳಿದ ರಾಜರಂತೆ ತಮ್ಮ ಘನತೆಯನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿ ಸುಮ್ಮನಿರದೆ ಜಯದೇವನು ಕೆರಳಿ ಸಿಂಹಾಸನದಿಂದ ಇಳಿದು ಬಂದು ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿಡ್ಡ ಪ್ರಭುಗಳ ಮುಂಡಾಸನ್ನು ಕಾಲಿಂದ ಹಿಡ್ಡು, ನನ್ನನ್ನು ಹೊರಗೆ ಅಟ್ಟಿದ” ಎಂದು ರಾಜನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನಾಟುವಂತೆ ನುಡಿದ.

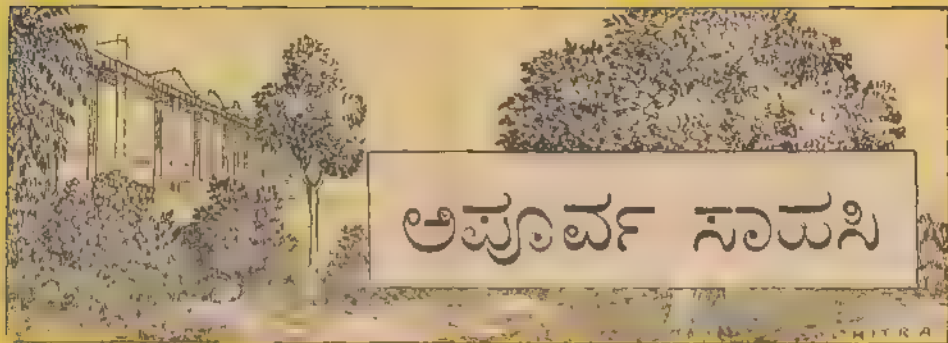
ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಅಲೂಹರ ರೊಚ್ಚಿಗೆದ್ದ. ಸಭಾ ಭವನದಲ್ಲಿ ಸೆರೆದಿದ್ದವರೆಲ್ಲಾ “ನಮ್ಮ ಪ್ರಭುಗಳಿಗೆ ಅವಮಾನ ಮಾಡಿದ ಆ ಜಯದೇವನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸಬೇಕು” ಎಂದು ಚಡಪಡಿಸಿದರು. “ಸೈನವನ್ನು ಕಳುಹಿಸಬೇಕು.

ಜಯದೇವನ ಸೂಕ್ತ ಮುರಿಯಬೇಕು” ಎಂದು ಆವೇಶದಿಂದ ಕೂಗಾಡಿದರು.

ಸಭೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ವೃದ್ಧ ಮಂತ್ರಿ “ಬಟ್ಟೆಯೊಂದರ ವಿಷಯವಾಗಿ ಸೆರೆರಾಜನೊಂದಿಗೆ ಜಗಳವೇಕೆ?” ಎಂದ. ಆದರೆ ಆ ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ಆತನ ಮಾತನ್ನು ಯಾರು ಕೇಳುವರು?

ಅಲೂಹರನೇ ಸ್ವತಃ ಸೈನ್ಯದೊಂದಿಗೆ ಮೇವಾಡದ ರಾಜಧಾನಿಯಾದ ಮಂಡೂರನ್ನು ಮುತ್ತಿದ. ಜಯದೇವನಿಗೂ ಅಲೂಹರನಿಗೂ ಭಾರಿ ಕದನವಾಯಿತು. ಜಯದೇವ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಮರಣಿಸಿದ. ಮಂಡೂರ ಅಲೂಹರನ ವಶವಾಯಿತು. ಮುಯ್ಯಿಗೆ ಮುಯ್ಯಿ ತೀರಿತೆಂದು ಭಟ್ಟಂಗಿ ಮನದಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷಿಸಿದನು.

ಅಪೂರ್ವ ಸಾಹಸಿ

ಪ್ರತಿಭಾಶಾಲಿಯಾದ ವಾಚನ, ಅದರ ಉಪಯೋಗವನ್ನು ನಗರವನ್ನು ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅನೀತಿ ವಂತನಾದ ರಾಜನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಆತನು ಅಸಮರ್ಥನೂ ಹೌದು. ಆತನ ದುರಾಚಾರಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಲಾರದೆ ಕೆಲ ಪ್ರಜೆಗಳು ಒಂದು ಗೂಡು ರಾಜನನ್ನೇಲೆ ದಂಗೆ ಎದ್ದರು. ಪ್ರಜೆಗಳ ಆಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಹೆದರಿ ದುಷ್ಟನಾದ ಆ ರಾಜನು ಉಜ್ಜಯಿನಿ ನಗರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲಿಗೋ ಓಡಿ ಹೋದನು.

ಉಜ್ಜಯಿನಿ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ನರ್ಮದಾ ನದಿ ಹರಿಯುತ್ತದೆ. ಆ ನದಿಯ ಆಚೆದಡದ ನಾಡನ್ನು ರಾಜಮಾರ್ತಾಂಡನು ಪರಿಪಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ರಾಜಭ್ರಷ್ಟನಾದ ಉಜ್ಜಯಿನಿ ರಾಜನು ರಾಜಮಾರ್ತಾಂಡನ ನೋಡೆ ಹೊಕ್ಕನು. ರಾಜಮಾರ್ತಾಂಡನಿಗೆ ಇವನ ನಿಜಗುಣಗಳು ತಿಳಿಯದು. ಅದುದರಿಂದ ಆತನಿಗೊದಗಿದ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಕಂಡು ಮರುಕ ಪಟ್ಟ. ಉಜ್ಜಯಿನಿಯನ್ನು ಜಯಿಸಲು ತನ್ನ ಸೈನ್ಯದೊಂದಿಗೆ ಸಿದ್ಧನಾದ.

ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಉಜ್ಜಯಿನಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಾರಾಜ್ಯ ವೇರ್ಪಟ್ಟಿತು. ದೇಶದಲ್ಲಿ ದ್ವ ಹಿರಿಯರು, ಕಿರಿಯರು, ಯುವಕರು, ಯೋಧರು ಎಲ್ಲಾ ಸೇರಿ ಹೊಸ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಬಲಗೊಳಿಸಿದರು. ಅಕ್ರಮವಾದ ಶಾಸನಗಳು ರವಾದವು. ಸ್ವತ್ತಿನಾಶವು ಸಕ್ರಮವಾಗಿ, ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಜುಲುಂ ಇಲ್ಲದೆ ಸುಸೂತ್ರವಾಗಿ ಸಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಚೋರಭಯ, ಪ್ರಾಣಭಯಗಳು ಇಲ್ಲವಾದವು. ತಮಗೊಂದು ನೂತನಬಾಳು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಯಿತೆಂದು ಪ್ರಜೆಗಳು ಹಿರಿಹಿರಿ ಹಿಗ್ಗಿದರು.

ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ರಾಜಮಾರ್ತಾಂಡನು ತಮ್ಮಮೇಲೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಬರಲು ಸನ್ನದ್ಧನಾಗುತ್ತಿರುವನೆಂದು ಬೇಹುಗಾರರಮೂಲಕ ಉಜ್ಜಯಿನಿ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ದೇಶದ ಪರಿಪಾಲನೆಗೆ ಅರಿವಿಲ್ಲದ ಹಿರಿಯರೂ, ಅವರಿಗೆ ಬೆಂಬಲವಾಗಿದ್ದ ಯುವಕರೂ ಈ ಸುದ್ದಿ ತಿಳಿದು ಕಂಗೆಡಿದರು. ಉಜ್ಜಯಿನಿಯ

ಸೈನ್ಯದ ಸಂಖ್ಯೆ ಅತಿಸ್ವಲ್ಪ. ರಾಜ
ಮಾರ್ತಾಂಡನು ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಅರಿತುಕೊಂಡ
ನನು. ಸೈನ್ಯಜಮಾವಳಿ ಮಾಡಲಾದರೂ
ಉಜ್ಜಯಿನಿ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ವ್ಯವಧಿಯಿತ್ತು.

ತುರ್ತುಸಭೆ ನಡೆಯಿಸಿದರು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ
ಯುವಕನೂ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಜರಾದನು.
ಉಜ್ಜಯಿನಿಯನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಬೇಕೆಂದು ಏನು
ಸೇವೆ ನಿರ್ವಹಿಸುವರು. “ಯುದ್ಧಯೋಗ್ಯರನ್ನು
ಯಾರು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಾರೆ? ಬೇಗ ರಕ್ಷಿಸುತ್ತೀರಿ”
ಮುಂದೆ ಬಂದು ಹೇಳಿ” ಎಂದರು ಹಿರಿಯರು.

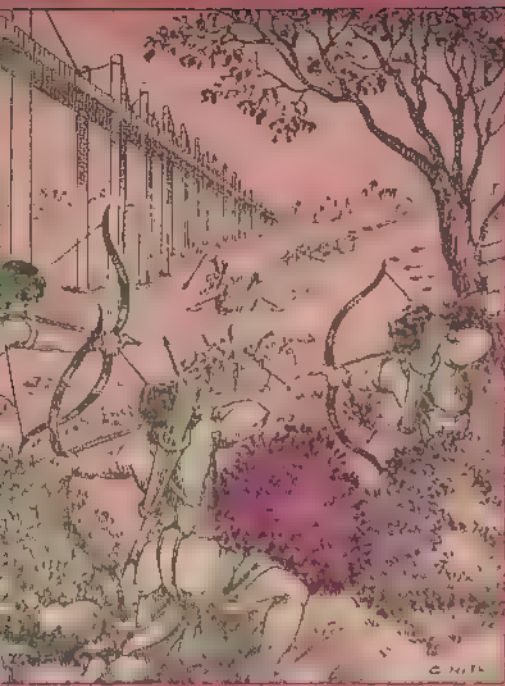
ಯುವಕರಲ್ಲಿ ವಿಕ್ರಮನೆಂಬುವನು ಮುಂದೆ
ಬಂದು “ಇಷ್ಟತ್ತು ಜನ ಯೋಧರನ್ನು ನನಗೆ
ಕೊಡಿ. ನಾನು ರಕ್ಷಿಸುವೆನು” ಎಂದು
ನುಡಿದ. ಈ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಅಸ್ಮಿತರಲ್ಲಿ
ಆಶ್ಚರ್ಯಹೊಂದಿದರು. ಇಷ್ಟತ್ತು ಸಾವಿರ
ಅನುಭವಜ್ಞ ಸೈನಿಕರನ್ನು ಈ ವಿಕ್ರಮನು
ಇಷ್ಟತ್ತು ಜನ ಯೋಧರ ಸಹಾಯದಿಂದ
ಹೇಗೆತಾನೇ ಎದುರಿಸಿ ಸೋಲಿಸುವನು?
ಇದು ಸಾಧ್ಯವೇ?

ಅವರ ಸಂಶಯವನ್ನು ದೂರಮಾಡಲು
ವಿಕ್ರಮನು ಈ ರೀತಿ ಹೇಳಿದ: “ರಾಜಾ
ಮಾರ್ತಾಂಡನ ಸೈನ್ಯ ಉಜ್ಜಯಿನಿಗೆ ಬರಲು
ಒಂದೇ ಒಂದು ಮಾರ್ಗವಿದೆ. ನರ್ಮದಾ
ನದಿಯ ಸೇತುವೆಯ ಮೇಲಿಂದಲೇ
ಬರಬೇಕು. ಆ ಸೇತುವೆ ತೀರಾ ಕಡಿದಾದುದು
ದರಿಂದ ಒಬ್ಬರೊಂದಿಗೆ ಒಬ್ಬರು ಮಾತ್ರ
ಬರಲು ಸಾಧ್ಯ. ಸೇತುವೆಯಮೇಲಿರುವ

ಸ್ತಂಭಗಳ ಹಿಂದೆ ನಮ್ಮ ಯೋಧರು ನಿಂತು
ಕೊಂಡರೆ ಒಂದು ಹುಳವಾದರೂ ದಾಟಿ
ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಮರಣವುಂಟು.
ಆಗತಮವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಯೋಧರು ಆ ಸೇತುವೆ
ಯನ್ನು ಕಡೆದುಬಹುದು. ಅದುದರಿಂದ ನಾವು
ರಾಜಾ ಮಾರ್ತಾಂಡನ ಆಜ್ಞೆಯಾದ ಸೈನ್ಯ
ಬಲವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಬದುಕಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಬಿಂತಿ
ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ.”

ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಎಲ್ಲರೂ ಹರ್ಷ
ಭರಿತರಾದರು. ಇಷ್ಟತ್ತು ಜನ ಯೋಧರು
ತಾವು ವಿಕ್ರಮನ ಸಂಗಡ ಸೋಲಲು ಮುಂದೆ
ಬಂದರು. ಅವರಿಗೆ ಕತ್ತಿಕಡಾರಿಗಳನ್ನೂ,
ಗಂಡುಗೊಣ್ಣರಿಗಳನ್ನೂ ಕೊಡಿಸಿಕೊಟ್ಟು ವಿಕ್ರ
ಮನು ಅದಷ್ಟು ಬೇಗ ನರ್ಮದಾನದಿ ತೀರ

ವನ್ನು ಸೇರಿದನು. ಸೇತುವೆಯ ಸ್ತಂಭಗಳ ಹಿಂದೆ ತಾವು ನಿಂತುಕೊಳ್ಳಲು ತಕ್ಕ ಏರ್ಪಾಟಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಸೇತು ಮೇಲೆ ನಡೆಯುವವರನ್ನು ಇವರು ಸುಲಭವಾಗಿ ಸಂಹರಿಸಲು ಶಕ್ತರಾದರು. ಆದರೆ ಈ ಯೋಧರು ನಡೆಯುವವರ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಲು ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಸೂರ್ಯೋದಯವಾದ ಕೂಡಲೇ ರಾಜಾ ನೂರ್ತಾಂಡನ ಸೈನಿಕರು ಸೇತುವೆಯನ್ನು ದಾಟಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು. ಸೇತುವೆಯ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತಲೂ ಮುಂದೆ ನಿಂತಿದ್ದ ಏಕ್ರಮ. ಕೂಡಲೆ ಸೇತುವೆ ಹತ್ತಿ ಬಂದವರನ್ನು ಏಕ್ರಮನು ತನ್ನ ಕತ್ತಿಗೆ ಬಲಿಹೊಡೆದಿದ್ದ. ರಾಜಾ ನೂರ್ತಾಂಡನ ಸೈನಿಕರು ಬೆರ

ಗಾಗಿ ಈ ಅದೃಶ್ಯ ಮೃತ್ಯುವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳದಾದರು. ಆದರೆ ಗುಟ್ಟನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಮುಂದೆ ಬಂದವರೂ ಸಹ ಏಕ್ರಮನ ಕತ್ತಿಗೆ ಬಲಿಯಾದರು. ಉಳಿದವರು ಹೆದರಿ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಓಡಿದರು.

ಈ ವಿಷಯ ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ರಾಜಾ ನೂರ್ತಾಂಡನು ನಿರಾಶರಾದನು. ಸೇತು ನಿಯಂತ್ರಣಕ್ಕೆ ಬಂದು ಅಪಗಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಸೈನಿಕರನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದ ಯೋಧರ ಗುಟ್ಟು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಆದರೆ ಅರ್ಜುನ ಉಪಾಯಗಳನ್ನು ಯೋಚಿಸಿದ. ನದಿ ಈಡಲು, ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ದೋಣಿಗಳ ಮುಖಾಂತರ ನದಿ ದಾಟಲು ಅಸಾಧ್ಯವೆಂದು ಸೈನಿಕರು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಪಾಪ, ಅವರು ಅರ್ಜುನ ದಾರಿಯಲ್ಲಿರುವಾಗಲೇ ಅಚ್ಚಡಪದ ಮರಗಳ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಪೊದೆಗಳ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬಾಣಗಳು ಬಂದು ಅವರನ್ನು ನದಿಯ ಪಾಲು ಮಾಡಿದವು.

ಸೇತುವೆಯನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಯೋಧರ ಸ್ಥಿತಿಯೂ ಅಷ್ಟೇನು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ರಾಜಾ ನೂರ್ತಾಂಡನ ಸೈನಿಕರು ಸತ್ತ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಸೈನಿಕರ ರಕ್ತಗಳನ್ನು ಅಷ್ಟವಿಟ್ಟು ಕೊಂಡು ಯೋಧರ ಕತ್ತಿ ಏಳುಗಳನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ ಕೊಂಡು ಸೇತುವೆಯ ಮೇಲೆ ತುಸು ದೂರ ಸಾಗಿ ಮೊದಲು. ಸ್ತಂಭಗಳ ಹಿಂದಿದ್ದ ಯೋಧರು ಕೆಲವರನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಕೊಲ್ಲಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಇನ್ನೂ ಸೈನಿಕರ ತಂಡಗಳು ಉಳಿದಿವೆ. ರಾಜಾ ನೂರ್ತಾಂಡನ ಸೈನಿಕರು ತಮ ಸ್ಥಾನ

“ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಪ್ರಜೆಗಳೇ ರಾಜರು.
ನಮ್ಮದು ಪ್ರಜಾರಾಜ್ಯ”

“ಪ್ರಜಾರಾಜ್ಯ ಒಂದು ರಾಜ್ಯವಲ್ಲ. ಅದು
ಬಹುದಿನ ನಿಲ್ಲಲಾರದು”

“ನಾವು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಉಳಿಸಿ
ಕೊಳ್ಳುವೆವು. ನನ್ನ ಕೈಗಳ ಬಂಧನ ಬಡ್ತಿನ,
ನಾನು ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡುವುದಿದೆ”
ಎಂದ ವಿಕ್ರಮ.

ರಾಜಮಾರ್ತಾಂಡನು ಆತನ ಕಟ್ಟು
ಬಿಚ್ಚಿಸಿ, ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡ.

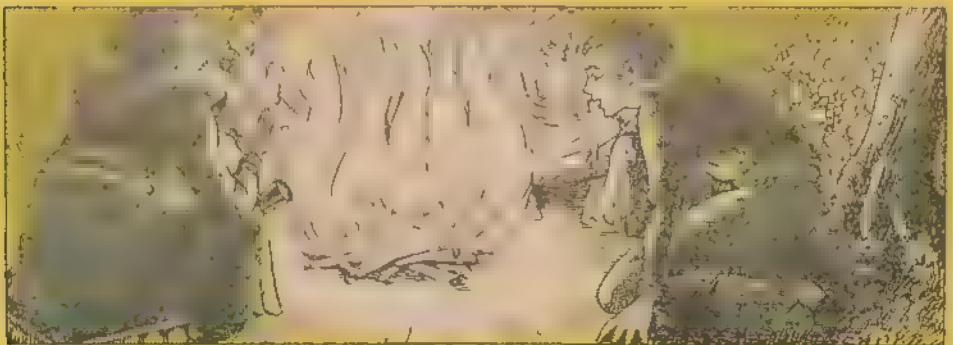
“ನಾನು ನಿಮ್ಮ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ನಿಮಿಷ
ಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ನಾಶಮಾಡಬಲ್ಲೆ. ನಿನ್ನಂತಹ
ಅಂಜುಕುಳಿಗಳು ನನಗೊಂದು ಲಕ್ಷವಲ್ಲ.
ನಿಮಗೊಬ್ಬ ರಾಜನು ಏರ್ಪಾಡಾಗುವ
ನರೆವಿಗೆ ನಿಮ್ಮದೊಂದು ರಾಜ್ಯವೆಂದು
ನಾನು ಪರಿಗಣಿಸಲಾರೆ” ಎಂದ ರಾಜ
ಮಾರ್ತಾಂಡ.

“ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ನನ್ನಂತಹವರೂ
ನನ್ನನ್ನು ಮೀರಿಸಿದ ಯುವಕರೂ ಬಹಳಜನ

ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಣವನ್ನಾದರೂ
ತೆತ್ತು ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕಾಪಾಡುವರು. ಆಸರ
ಸಾಹಸವೆಂತಮೆಂದೆಂಬುದನ್ನು ಉದಾಹರಣೆಗೆ
ನಿಮಗೀಗತೋರಿಸೆನು” ಎಂದು ವಿಕ್ರಮ
ತನ್ನ ಬಲಗೈಯನ್ನು ಧಗಧಗನ ಉರಿಯುತ್ತಿತ್ತು
ಬೆಂಕಿಯೊಳಕ್ಕೆ ಹಾಚಿದ.

ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಆತನ ಕೈಸುಡಲು
ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು. ಅದರೂ ವಿಕ್ರಮನು ತನ್ನ
ಕೈಯನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ.
ಸುಡುತ್ತಿದ್ದ ಕೈಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ವಿಕ್ರ
ಮನು “ನಾವು ಸಾಹಸವೆಂತರು. ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆ
ಮಾಡಿದರೂ ನಮ್ಮನ್ನು ನೀವು ಜಯಸಲಾರಿರಿ.
ನಮ. ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕಾಪಾಡಲು ಎಷ್ಟೇ ತ್ಯಾಗ
ಮಾಡಿದರೂ ಮಾಡಲು ನಾವು ಸಿದ್ಧರಿಷ್ಟೇವೆ”
ಎಂದನು.

ವಿಕ್ರಮನ ಮಹತ್ವಕ್ಕೆ ಮೃಗಾನ್ವಯಕ್ಕೆ
ರಾಜನು ರಾವೆಂದನು. ಮುಕ್ತನಾದ. ಮುಂದೆ
ನಯನಿನಲ್ಲಿ ಸ್ನೇಹವೆಂಬ ಮಿಗಿಲನ್ನು ಕಾಣಿಸುತ್ತ
ನಂದನು.

ಉತ್ತರ ಹೇಳು

- (1) ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಬೆಲೆ ಬಾಳುವ
ಲೋಹ ಯಾವುದು?
- (2) ರೆಂಬೆಗಳಿಲ್ಲದಿರುವ ಮೂರು ಮರ
ಗಳು ಯಾವುವು?
- (3) ಮೊತ್ತಮೊದಲು ಪ್ರಪಂಚ ಪಟ
ವನ್ನು ತಯಾರಿಸಿದವರು ಯಾರು?
- (4) ಕಪಿ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡದಾವುದು?
- (5) ಎತ್ತು ಏಳುವ ಮೊದಲು ಯಾವ
ಕಾಲಗಳು ಕದಲಿಸುತ್ತದೆ?
- (6) ಹೂ ಬಿಡದೆ ಕಾಯಿಗಳು ಬಿಡುವ
ಮರಗಳು ಯಾವುವು?
- (7) ಬಟ್ಟೆ, ಒಗೆಯುವ ಸೋಡಾ ಯಾ
ವುದರಿಂದ ತಯಾರಾಗುತ್ತದೆ?
- (8) ಅಟೆಂಬಾಂಬ್ ಕಂಡುಹಿಡಿದವರು
ಯಾರು?
- (9) ಒಂದು ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಸಾವೆಷ್ಟುಸಾರಿ
ಉಸಿರು ಎಳೆಯುವೆವು?
- (10) ಎರಡು ಸೇರು ನೀರಿಗೆ ಒಂದು ಸೇರು
ಉಪ್ಪು ಸೇರಿದರೆ ಎಷ್ಟು?
- (11) ಒಲಂಪಿಕ್ ಪಂದ್ಯಗಳನ್ನು
ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದವರು ಯಾರು?

11. 12.

1. ರೇಡಿಯು. 2. ತೆಂಗಿನ ಮರ, ಕಾಫಿ, ಕಾಳು. 3. ತಾಲೂ. 4. 1 ಹೆಕ್ಟ. 5. ಹಿಂಡಿನ ಕಾಲುಗಳು. 6. ಜಾನು, ಅಕ್ಕಿ, ಆಲ. 7. ಸಾಧಾರಣ ಜೈವಿಕ. 8. ಅಲೋಪಾ. 9. 25 ಸಾ. 10. ಎರಡು ಸೇರೆ.

‘**पिञ्जर**’

ಇದೊಂದು ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಟೊಂಗಿ. ಇದಕ್ಕೆ ಹಸಿವು ಹೆಚ್ಚು. ಜೀವನ ಮೂಲಕ ಭೂಮಿಯಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಆಹಾರ ಸಾಲದೆ ಇದು ಮಂಸಾಹಾರ ವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆ ತಿನ್ನಲು ತಕ್ಕ ಸಾಧನ ಈ ಟೊಂಗಿಯಲ್ಲೇ ಇದೆ. ಕೆಳಗಿರುವ ಚಿತ್ರ ನೋಡಿ. ಪ್ರತಿ ಎಲೆಯಿಂದ ಒಂದೊಂದು ತಾಳೆಗೂ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಚೀಲವಿದೆ. ಪ್ರತಿ ಚೀಲದ ಮೇಲು ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಒಂದು ತಟ್ಟೆಯಂತಹ ಮುಚ್ಚಳವಿರುತ್ತದೆ.

ಯಾವುದಾದರೂ ಹುಳ ಬಂದು ಆ
ಚೀಲದ ಮೇಲೆ ಎಗರಿದ ಕೂಡಲೇ
ಟಸ್ ಎಂದು ಆ ತಟ್ಟೆ ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳು
ವುದು. ಹುಳ ಹೊರಕ್ಕೆ ಬರಲಾಗುವ
ದಿಲ್ಲ. ಈ ರೀತಿ ಆ ಹುಳವನ್ನು ಕಬಳಿಸು
ವುದು ಈ ವಿಚಾರ ಎಂಬ ಗೊತ್ತ.

ಇನ್ನೂ ಆಮೆರಿಕಾ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ದೇಶ
ದಲ್ವಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿದೆ.

ಕಾವೇರಿ ನದಿ

ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ತೂರವದ್ದನೆಂಬ ಬ್ರಹ್ಮ ರಾಕ್ಷಸನಿದ್ದನು. ಅವನು ಮಾತಾ ಬಲಕಾಲಿ. ಅಷ್ಟೇ ಕ್ರೂರಿ. ಅವನ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆಯನ್ನು ತಾಳಲಾರದ ಸಮಸ್ತ ಲೋಕಗಳೂ ಗಡಗಡ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದುವು. ದೇವತೆಗಳೂ ಸಹ ಹೆದರು ತ್ತಿದ್ದರು.

ದೇವತೆಗಳು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲ. ದೇವೇಂದ್ರ ಸಹ ಆ ರಾಕ್ಷಸನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳವಂತೆ ತಲೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಸನ್ನಿವೇಶ ಒದಗಿತ್ತು. ಆಗ ದೇವೇಂದ್ರನು ಭೂಲೋಕಕ್ಕೆ ಬಂದು ಯಾರೂ ತನ್ನನ್ನು ಗುರಿಸದಂತಿರಲು ಒಂದು ಬಿದುರು ಪೊದೆಯಾಗಿ ಅವತರಿಸಿದ.

ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲವಾದ ನಂತರ ಜೀಸಿಗೆ ಬಂತು. ಅಡವಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮರಗಿಡಗಳೆಲ್ಲಾ ಒಣಗಿ ಹೋದವು. ಆದರೆ ದೈನಂದ ಸಂಭೂತನಾದ ಆ ಬಿದುರು ಪೊದೆ ಮಾತ್ರ ಹಸುರಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಆಗ ದೇವೇಂದ್ರನು ಹೀಗೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದ :

“ಈ ಉರಿಯುವ ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಜೊತೆ ಮರಗಿಡಗಳೆಲ್ಲಾ ಬಾಡಿಯಾಗಲು, ನಾನು ಮಾತ್ರ ಹೆಚ್ಚು ಹಸುರಾಗಿರುವೆನು ಸೋಜಿಗ ವಲ್ಲವೇ? ಇದರಿಂದ ನನ್ನ ಇರವು ಸುಲಭ ವಾಗಿ ತಿಳಿಯಬಹುದು. ಆದುದರಿಂದ ನನ್ನ ಶಕ್ತಿಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳಿಂದ ಗಂಗೆಯನ್ನು ಭೂ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಬರಮಾಡಿದರೆ ನನ್ನ ರಹಸ್ಯವು ಬಯಲಾಗದು. ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು ಆರಾ ಧಿಸಲೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದು”

ಹೀಗೆ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ದೇವೇಂದ್ರನು ವಿನಾಯಕನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದ. ವಿನಾಯಕನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾದ. ಇಂದ್ರನು ತನ್ನ ಅಭಿಲಾಷೆ ಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ.

ಗಣಪತಿ ದೇವೇಂದ್ರನ ಅಭೀಷ್ಟವನ್ನು ಈಡೇರಿಸಲು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದ. ಆಗ ಲೋ ಕದಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ನೀರು ಬತ್ತಿಹೋಗಿತ್ತು. ಆಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಮುನಿಯ ಕಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಹೊರತು ಇನ್ನೆ ಳ್ಲೂ ನೀರು ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಕೂಡಲೇ ಗಣೇಶ ಕಾಗೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅಗಸ್ತ್ಯ ಮುಹಾಮುನಿಯ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಹೋದ. ಅಲ್ಲಿ ಆ ಮುನಿ ದೀರ್ಘ ತಪಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದಾನೆ. ಕಾಗೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿದ್ದ ಗಣಪ ಸದ್ಗುಣಗಳಿಂದ ಮಹರ್ಷಿಯ ಕಮಂಡಲದಲ್ಲಿದ್ದ ನೀರನ್ನು ಬಗ್ಗಿಸಿ ಹಾರಿಹೋದ.

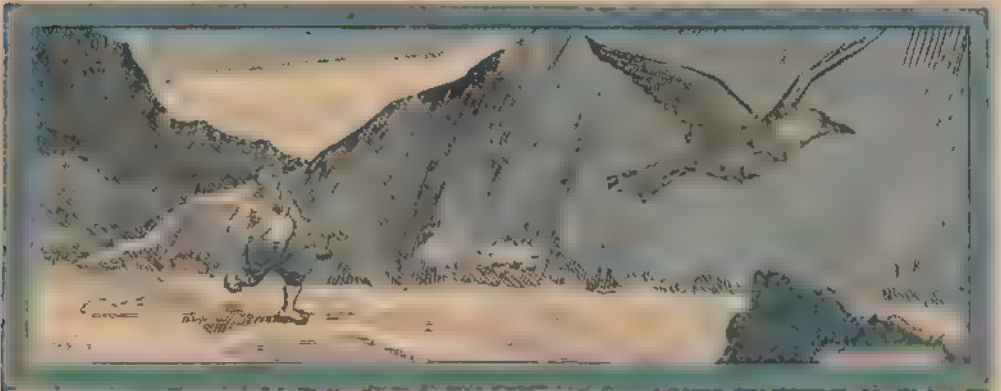
ಅಗಸ್ತ್ಯ ಮುಹಾಮುನಿಯ ಕಮಂಡಲದಲ್ಲಿದ್ದ ಜಲ ಪ್ರಸಾಹವಾಗಿ ಭೂಲೋಕಕ್ಕೆ ಹರಿಯಿತು. ಅದು ಹಾಗೇ ಹರಿದು ದೇವೇಂದ್ರನಿದ್ದ ಅಡವಿಯನ್ನೂ ಮತ್ತು ಆ ಬಿದುರು ಪೊದೆಯನ್ನೂ ತೊಯ್ದಿತು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯವಾದ ನಂತರ ಅಗಸ್ತ್ಯ ಮುನಿ ತಪಸ್ಸಿನಿಂದ ಎದ್ದು ಕಮಂಡಲವನ್ನು ನೋಡಿದ. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ತೊಟ್ಟಾದರೂ ನೀರಿರಲಿಲ್ಲ. ತುಸ ದೂರದಲ್ಲಿ ಕಮಂಡಲವನ್ನು ಉರುಳಿಸಿದ ಕಾಗೆ ಕಾಣಿಸಿತು. ಋಷಿ ಅದನ್ನು ಒಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದ. ಆದರೆ ಅದು ಆತನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ. ಆತನನ್ನು ಹದಿನಾಲ್ಕು ಲೋಕವೂ ಸುತ್ತಿಸಿತು. ಆಗ ಮಹರ್ಷಿಗೆ ಅನುಮಾನಬಂತು ; ಇದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ

ಕಾಗೆಯಲ್ಲವೆಂದು ಗ್ರಹಿಸಿ ದಿವ್ಯವೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದ. ನಿಜವರಿವಾಯಿತು. ಅಗಸ್ತ್ಯನು ಗಣಪತಿಯ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ “ಪ್ರಣವಸ್ವರೂಪನೇ, ನೀನೇಕೆ ಹೀಗೆ ಓಡುವೆ? ಲೋಕ ಪ್ರೇಮಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಈ ಮಹಾ ಕಾರ್ಯ ನನಗೂ ಒಪ್ಪಿಗೆಯೇ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಪೂಜೆ ಪ್ರಸಾರಗಳಿಗೆ ಒಂದು ತೊಟ್ಟಾದರೂ ನೀರಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ, ಏನು ಮಾಡಲಿ?” ಎಂದ.

ಆಗ ವಿನಾಯಕನು ತನ್ನ ಸೊಂಡಲಿನಲ್ಲಿ ನೀರು ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಅಗಸ್ತ್ಯ ಮಹರ್ಷಿಯ ಕಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಸುರಿದ.

ಮೊದಲು ವಿನಾಯಕನು ಅಗಸ್ತ್ಯ ಮಹರ್ಷಿಯ ಕಮಂಡಲದಿಂದ ಸುರಿಸಿದ ಪ್ರಸಾಹವೇ ಇಂದು ಕಾವೇರಿ ನದಿಯಾಗಿ ಹರಿಯುತ್ತಿದೆ. ಆನಂತರ ಆರು ತಲೆಗಳ ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯಸ್ವಾಮಿ ಜನಿಸಿ, ಲೋಕಕಂಟಕನಾದ ಶೂರಪದ್ಮನನ್ನು ಸಂಹರಿಸಿದನು. ಇಂದಿಗೂ ಸಹ ಪ್ರತಿಸರ್ಪವಾಙ್ ನವೆಯುವ ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯಸ್ವಾಮಿ ಉತ್ಸವದಲ್ಲಿ ಶೂರಪದ್ಮನ ಸಂಹಾರ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುವರು.

ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಯಲಿ ತಿಮ್ಮನು ಹುಡುಗ
ಓದನು ಬರೆಯನು ಬಹಳ ತುಡುಗ
ಒಂದಿನ ತಿಮ್ಮನ ತಂಬಿಗೆ ತಂದೆ
' ನಡೆ ಹೊರಗೆ 'ಂದಟ್ಟಿದ ಸಿಟ್ಟಿಂದೆ.

ಪಾಪ, ತಿಮ್ಮ ಮೂಡುವನೇನಿನ್ನು ?
' ಆಯ್ಯಾ, ಹಸಿವೆ! ತಿನ್ನಲಿ ಏನನ್ನು '
ಯೋಚಿಸಿ, ಇಚಾರು ಬಿಗಿಯುತನಮ್ಮ
ಮಾಷ್ಟ್ರಮನೆಗೈದಿ ಕರೆದನು: “ ಅಮ್ಮ!

ಮಾಷ್ಟ್ರರು ಊಟವ ತಾರೆಂದು
ನನ್ನನು ಕಳಿಸಿದ್ದಾರಿಂದು.”
ಈ ಮಾತನು ನಂಬಿದಳಾ ಅಮ್ಮ,
ಕ್ಯಾರಿಯರನೆ ಪಡೆದನು ತಿಮ್ಮ.

ದಡದಡನೆಂದಿತು ಎದೆಯೊಳಗೆ.
ಓಡಿದನೊಂದು ಕೆರೆ ಬಳಿಗೆ,
ಕುಳಿತನೊಂದು ಮರದಡಿಯಲ್ಲಿ
ಹಸಿವೆಯ ಅತ್ಯಾತುರದಲ್ಲಿ

ಆಗ ಕೇಳಿಸಿತು ದೀನದನಿ:
' ಆಯ್ಯಾ! ಅಪ್ಪಾ! ನನ್ನ ಧಣೀ!
ಹಸಿದೀ ಮಗುಗೊಂದೇ ತುತ್ತು!
ಪುಣ್ಯವುಂಟು—ನೀಡೊಂತುತ್ತು!’

ಬಡವೆಯಕ್ಕೆಯಾ ಸೊರಗಿದ ಮಗುವ
ನೋಡಿ ಮನಕರಗಿ 'ಬಾ ಕೂಡವ್ವ.
ಮಗುವಿಗೆ ತಿನ್ನಿಸಿ, ನೀನೂ ಉಣ್ಣು.'
ಎಂದುಕೊಟ್ಟ ನಾಲಕು ತುತ್ತುನ್ನು.

ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿ ಸಾಕೆಂದಿ ತಾ ಮಗು.
ವಂದಿಸಿ ಎದ್ದಳು, ತಿಮ್ಮನವಳಿಗೂ,
' ನೀನುಣ್ಣುಮ್ಮ ಮಿಕ್ಕುಳಿದುದನು
ಉಂಟೇ ನೆಂದನು ತಿಮ್ಮನು ತಾನು.

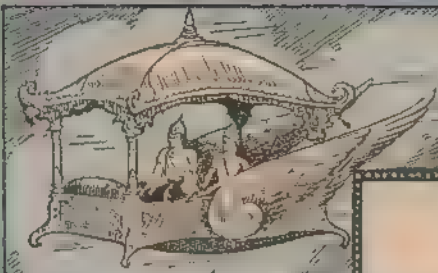
ಅದಕವಳೆಂದಳು 'ಬಡಜನನಾವು,
ನೀರುಕುಡಿದು ಬದುಕುವ ಜನನಾವು
ಮಗು ಬದುಕಿತು ಉಂಡಂತಾಯ್ತಪ್ಪ,
ಪುಣ್ಯವಂತ ನೀನುಣ್ಣುಪ್ಪ’

' ಆಯ್ಯೋ ಅಮ್ಮಾ, ಸ್ವಲ್ಪುಣ್ಣುಮ್ಮ
ನಾಲ್ಕೇ ತುತ್ತುನು ಹಿಡಿಯಮ್ಮ? '
ಎನುತವಳಿಗೆ ಬಿಡದಿಕ್ಕಿದನು.
ಉಳಿದುದ ತಾತಿನ ಬಯಸಿದನು.

ಆಗಲೆಬಿತ್ತು ಬೆನ್ನಿಗೆ ಎಟು! "
ಮಾಷ್ಟ್ರರು ನಿಂತರು ಸಿಟ್ಟಿಲಿಫಾಟು!
' ಭಡವಾ! ಭಂಡಾ! ಬಾ ನಡೆ ಮನೆಗೆ!
ತಕ್ಕರೀತಿ ಬಗೆಮಾಡುವೆ ನಿನಗೆ!’

ಬಯ್ಯಲು ಮಾಷ್ಟ್ರರು—' ಮಾಸಾಮಾ!
ತಾನುಣ್ಣದೆ ಕೊಟ್ಟನು ಸಾಮಾ!
ಒಳ್ಳೆ ಹುಡುಗನಿವ' ಎಂದಳು ಬಡವೆ.
ಕೇಳುವರಾರಾ ಬಡವೆಯ ಗೊಡವೆ?

ತಿಮ್ಮನ ಮೊರೆಯನು ಕೇಳುವರಿಲ್ಲ.
ಹೆಸರಾಯ್ತವನಿಗೆ—ಅನ್ನದಕಳ್ಳಿ!
ಪರೋಪಕಾರವೆ ತಿಮ್ಮನಬಾಳು.
ಬಾಳಲಿಕೆಂದೇ ಒಂದ್ವಿಡಿ ಕೂಳು

ನಾರಾಯಣ ಪಕ್ಷಿ

SANJANA

ಅಡವಿಯೊಂದರಲ್ಲಿ ನಾರಾಯಣ ಪಕ್ಷಿಯೊಂದಿತ್ತು. ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೂ ಅದಕ್ಕೆ ಉಪಕಾರ ಮಾಡುವ ಸ್ವಭಾವ. ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅದರ ಆಯುಷ್ಯನುಗಿದನಂತರ ಅದು ಮಾದಿಡ್ಡ ಪುಣ್ಯಫಲಗಳಿಗಾಗಿ ದೇವದೂತರು ಬಂದು ಆ ಪಕ್ಷಿಯನ್ನು ವಿನಾಸದಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಿ ಕೊಂಡು ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ದರು.

ಅಲ್ಲಿ ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಆ ಪಕ್ಷಿಯನ್ನು ಗೌರವಿಸಿ “ನಿನಗೇನು ಬೇಕೋ ಬೇಡಿಕೋ” ಎಂದರು. ಅವರ ಏನು ಕೇಳಲೂ ಆ ಪುಣ್ಯ ಪಕ್ಷಿಗೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ.

ಕೆಲಕಾಲ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸುಖವಾಗಿ ಕಳೆದನಂತರ ಆ ಪಕ್ಷಿ ದೇವತೆಗಳ ಹತ್ತಿರಹೋಗಿ “ನನಗೆ ಇಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಬೇಸರವಾಗಿದೆ. ಮತ್ತೆ ನಾನು ಭೂಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಿರಲು ಅನುಗ್ರಹಿಸಿ” ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡಿತು.

ಆಗ ದೇವತೆಗಳು ಆ ಪಕ್ಷಿಗೆ ತನಗಿಷ್ಟಬಂದ ರೂಪ ಹೊಂದಲು ಮತ್ತು ಯಾವ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಯಾವಾಗಬೇಕೆಂದರೂ ಹೋಗಿ

ಬರುವ ಶಕ್ತಿಯುಟಾಗಲು ವರವಿತ್ತರು. ಪಕ್ಷಿಹೊರಟಿತು.

ಆ ನಾರಾಯಣಪಕ್ಷಿ ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ರೆಕ್ಕೆಗಳಿಂದ ಮಾನವರೂಪದಲ್ಲಿ ಭೂಲೋಕಕ್ಕೆ ಬಂತು. ತಾನು ಹಿಂದೆ ಇದ್ದ ಅಡವಿಯಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಸೌಕರ್ಯವಿರುವಂತಹ ಒಂದು ಮನೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಕಾಲ ನೂಕುತ್ತಿತ್ತು.

ಹೀಗೇ ಇರಲು ಒಂದು ದಿನ ಆ ನಾರಾಯಣಗೆ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂಬ ಆಶೆ ಆಯಿತು. ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ನಾರಾಯಣ ನಗರದಲ್ಲಿಯೇ ತಾತನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ. ಊರಿನಲ್ಲಿ ಆ ನೇಕ ಸೌಕರ್ಯಗಳುಂಟು. ವಿನೋದಕೂಟಗಳುಂಟು. ಬೇಸರವೆಂಬ ಮಾತೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಸದಾ ಆನಂದವಾಗಿ ಕಾಲ ಕಳೆಯಬಹುದು. ಇದು ನಾರಾಯಣಿಯ ಎಣಕೆ.

ನಾರಾಯಣಿಗೆ ತನ್ನ ಬಾಲ್ಯದ ಸವಿನೆನಪಾಯಿತು. ‘ಈ ಅಡವಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳೇ ಎಷ್ಟುದಿನವೆಂತ ಕಾಲನೂಕಲಿ? ನಗರ

ದಲ್ಲಿರುವ ತಾತನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ಎಲ್ಲ ಸೌಖ್ಯಗಳನ್ನೂ ಅನುಭವಿಸಿ 'ಪಟ್ಟಣದ ಪಕ್ಷಿ' ಎಂದು ಹೆಸರು ಪಡೆಯುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದಳು.

ಹಾಗೆಂದು ನಗರಕ್ಕೆ ಹೊರಡಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದಳು. ನಾರಾಯಣ ಮುಂಜಾನೆಯೇ ಉಟಮುಗಿಸಿ, ಒಳ್ಳೆ ಉಡುಪನ್ನು ಧರಿಸಿದಳು. ಪ್ರಯಾಣದ ಖರ್ಚಿಗಾಗಿ ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಳು. ಮನೆಕದ ಹಾಕಿದಳು. ಬೀಗದ ಕೈಯನ್ನು ಕಿಟಕಿಯ ಮೂಲೆ ಯೊಂದಕ್ಕೆ ತಗುಲಿಸಿದಳು. ಕಾಲುನಡಿಗೆ ಯಿಂದ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೊರಡಲು ಸಿದ್ಧನಾದಳು.

ಮನೆಯಿಂದ ಎರಡು ಹೆಜ್ಜೆ ಇಟ್ಟಳೋ ಇಲ್ಲವೋ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ "ಅಕ್ಕಾ ಅಕ್ಕಾ"

ಎಂಬ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿತು. ಒಂದು ಜಿಂಕೆ ಮರಿ ಓಡುತ್ತಾ ಬಂತು. ಆ ಮರಿ ಭಯದಿಂದ ನಡುಗುತ್ತಿತ್ತು.

"ಎನಮ್ಮಾ ಜಿಂಕೆಮರಿ, ಹೀಗೆ ಬಂದೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು ನಾರಾಯಣ.

"ಎನುಹೇಳಲಿ? ನಮ್ಮ ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಬೇಟೆ ಗಾರರು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಂಡ ಪ್ರಾಣ ಯನ್ನು ಆಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಲೆಮರೆಸಿಕೊಳ್ಳಲು ರವಷ್ಟು ಜಾಗಕೊಡು" ಎಂದು ಕೇಳಿ ಕೊಂಡಿತು ಜಿಂಕೆಮರಿ.

ಸರಿ, ಕರುಣಾಳು ನಾರಾಯಣ ತನ್ನ ಮನೆಬಾಳು ತೆಗೆದು ಜಿಂಕೆಮರಿಯನ್ನು ಒಳಗೆಬಿಟ್ಟು, "ತಂಗೀ, ಹಿತ್ತಲಲ್ಲಿ ಆಕೇಶ ವಿಧವಾದ ಸೊಪ್ಪು ಮತ್ತು ಫಲಗಳಿವೆ. ಸುಖ ವಾಗಿಲಿಂಡು ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಾಗಿರು" ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಮನೆಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬೀಗಹಾಕಿ, ಬೀಗದ ಕೈಯನ್ನು ಕಿಟಕಿಯ ಮೂಲೆಗೆ ತಗುಲಿಸಿದಳು.

ಆ ತರುವಾಯ ನಗರದ ತನ್ನ ತಾತನ ಮನೆಯಕಡೆ ಹೊರಟು ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು.

ಎರಡು ಹೆಜ್ಜೆಯಾದರೂ ಇಡಲಿಲ್ಲ; ಮತ್ತೆ "ಅಕ್ಕಾ ಅಕ್ಕಾ" ಎಂಬ ಆರ್ತನಾದ ಕೇಳಿಸಿತು. ಮತ್ತೆ ಯಾರೋ ಆ ಪತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿ ಕೊಂಡಿರುವರೆಂದುಕೊಂಡಳು ನಾರಾಯಣ. ಹಾಗೇ ತಿರುಗಿ ನೋಡಲು ಒಂದು ಬಾತು ಕೋಳಿ ಕುಂಟುಗಾಲು ಹಾಕುತ್ತಾ ತನ್ನ

ಚಂದಮಾಮ

ಮನೆಕಡೆಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವುದು ಕಾಣಿಸಿತು.
“ಏನಮ್ಮ, ಬಾ ತು ಕೋಳಿ ಇತ್ತ ಕಡೆ
ಬಂದೆ?” ಎಂದಳು ನಾನನರೂಪದಲ್ಲಿರುವ
ಆ ನಾರಾಯಣವಸ್ತ್ರ.

“ಏನು ಹೇಳಲಿ? ನಮ್ಮ ಗುಂಪೆಲ್ಲಾ
ಸ್ನಾನಮಾಡಲು ಕೋಳಕ್ಕೆ ಹೋದವು. ನನಗೆ
ಜಲಕವಾಡುವ ಹುಚ್ಚು ಬಹಳ. ಸ್ನಾನ
ಮುಗಿಸಿ ಕೊಂಡಾಡಮೇಲೆ ‘ಮನೆಗೆ
ಹೋಗೋಣಬಾ’ ಎಂದು ಅವರು ಕರೆದರು.
ಅದರಿ ನಾನು ಅವರ ಮಾತಿಗೆ ಕಿವಿ ಕೊಡದೆ
ಜಲಕವಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದೆ. ಅವರು ಸಮಯ
ವಾಯಿತೆಂದು ಹೊರಟು ಹೋದರು. ನನಗೆ
ಮನೆಯದಾರಿ ತಿಳಿಯದೆ ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.”
ಎಂದು ಹೇಳಿತು ಆ ಬಾತು.

ಅದಕ್ಕೆ ನಾರಾಯಣ “ಎಲೈ ಬಾತೇ,
ನಿನಗೆ ಬಂದ ಅಪಾಯವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ನಮ್ಮ
ಮನೆ ಹಿತ್ತಲಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೋಳವಿದೆ. ಆ ಕೋಳ
ದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನಿಷ್ಟು ಬಂದಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಜಲಕ
ವಾಡಿಕೊ. ನಿನಗೆ ಜಿಂಕೆಮರಿ ಚೂತೆಯಾ
ಗಿರುತ್ತದೆ. ನಾನು ನಮ್ಮ ತಾತನ ಮನೆ
ಯಿಂದ ಹಿಂತಿರುಗಿದಮೇಲೆ ನಿನ್ನನ್ನು ನಮ್ಮ
ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ”
ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಿಟಕಿಯ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿರಿಸಿದ್ದ
ಬೀಗದ ಕೈಯಿಂದ, ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದಳು.
ಬಾತಿಗೆ ಹಿತ್ತಲಲ್ಲಿವಳು ಕೋಳ ತೋರಿಸಿದಳು.
ತರುವಾಯ ಮತ್ತೆ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಹಾಕಿ
ಬೀಗದ ಕೈಯನ್ನು ಕಿಟಕಿಯ ಮೂಲೆಗೆ ತಗು

ಲಿಸಿ, ನಗರಾಭಿಮುಖವಾಗಿ ಹೊರಟಳು.
ಆಗಲೇ ತುಂಬಾ ತಡವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿತ್ತು.
ಆದುದರಿಂದ ನಾರಾಯಣ ಬೇಗ ಬೇಗ ಹೆಜ್ಜೆ
ಯಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

ನಾಲ್ಕು ಹೆಜ್ಜೆಯಿಟ್ಟಳೋ ಇಲ್ಲಿವೋ,
“ಅಕ್ಕಾ, ಅಕ್ಕಾ” ಎಂಬ ದೀನಾಲಾಪನೆ
ಕೇಳಿ ಬಂತು. ಪುನಃ ಸರಕ್ಕನೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ
ನೋಡಿದಳು ನಾರಾಯಣ.

ಒಂದು ಅಳಿಲು ಜೋಲು ಮೋರೆ ಹಾಕಿ
ಕೊಂಡು ನಿಂತಿದೆ. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ “ಅಳಿ
ಲಮ್ಮಾ ಅಳಿಲಮ್ಮಾ, ಏನಿತ್ತ ಕಡೆ ಬಂದೆ”
ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು ನಾರಾಯಣ.

“ಏನು ಹೇಳಲಿ? ಮಳೆಗಾಲಕ್ಕೆ ನಾಕಾಗು
ವಷ್ಟು ತಿಂಡಿ ತಂದು ಮರದ ಫುಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟೆ.

ಕಾಳು ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬರಲು ಹೋಗು
ವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಕಳ್ಳರು ಬಂದು ಒಂದು
ಕಾಳಾದರೂ ಉಳಿಸದೆ ದೋಚಿಕೊಂಡು
ಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇಷ್ಟು ದಿನದ ಕಷ್ಟ
ವೃಧಾ ಆಯಿತು. ಇಂದು ಅಡಿಗೆಗೆ ಒಂದು
ಕಾಳಾದರೂ ಇಲ್ಲ ಏನುಮಾಡುವುದೋ
ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ತನ್ನ ಗೋಳು
ಹೇಳಿ ಕೊಂಡಿತು.

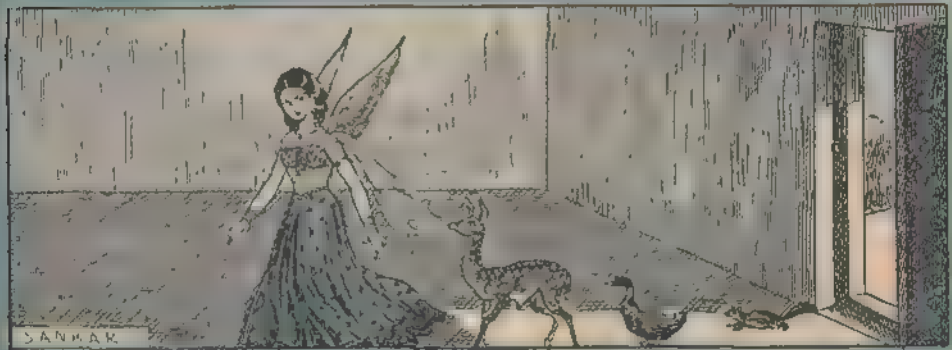
ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ನಾರಾಯಣಿ “ಓಹ್,
ಇದಕ್ಕೆ ಕೇ ಆಷ್ಟು ಚಿಂತೆ” ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ
ಬೇಕಾದಷ್ಟು ದನಸ ಧಾನ್ಯಗಳಿವೆ. ನಿನ್ನಿಷ್ಟ
ಬಂದಷ್ಟು ದಿನ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದುಬಿಡು.
ಜಿಂಕೆಮರಿ ಮತ್ತು ಕೋಳಿ ನಾನು ಬರುವ
ವರೆವಿಗೂ ನಿನಗೆ ಸಹಾಯವಾಗಿರುತ್ತಾರೆ”
ಎಂದು ಹೇಳಿ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದು ಅಳಿಲನ್ನು
ದನಸ ಧಾನ್ಯಗಳಿದ್ದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಕರೆ
ದೊಯ್ದಳು.

ನಾರಾಯಣಿ ಮತ್ತೆ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬೀಗ
ಹಾಕಿ ಬೀಗದ ಕೈಯನ್ನು ಕಿಟಕಿಯ ಮೂಲೆ
ಯಲ್ಲಿಟ್ಟಳು. ತಾತನ ಮನೆಗೆಂದು ಹೊರಟಳು.

ಅವಳೆಳಿಗಾಗಲೇ ಸಾಯಂಕಾಲವಾಗಿತ್ತು.
ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆಯೇ ನಾರಾಯಣಿಯ ಮನಸ್ಸು
ಬದಲಾಯಿಸಿತು. ಮನೆಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದಳು.
ಕಿಟಕಿ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಬೀಗದಕೈ ತೆಗೆದು
ಕೊಂಡು ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದಳು. ಉಡುಪು
ಕಳಚಿ ಹಾಯಾಗಿ ಆರಾಮಾಸನದಮೇಲೆ
ಮಲಗಿದಳು.

‘ನಾನಿರುವ ಈ ಅಡವಿಯಲ್ಲಿ ಜೊತೆ
ಪ್ರಾಣಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಿವೆ. ಅವು
ತೊಂದರೆ ಪಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿಯೂ
ಸಹ ಹೇಗೆ ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಲಿ? ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರು
ಕಷ್ಟಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವಾಗ ನಾನು ನಗರಕ್ಕೆ
ಹೋದರೆ ಅಲ್ಲಿಯಾದರೂ ನನಗೆ ಸುಖವಿರು
ವುವೇ? ಇದೇ ನನಗೆ ನಗರ, ಇದೇ ನನಗೆ
ನಾಕ, ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರಿಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡುತ್ತ
ನಾನೂ ಸಹ ಈ ಅಡವಿಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದು ಬಿಡು
ತ್ತೇನೆ”

ಹೀಗೆ ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿದು
ಬಿಟ್ಟಳು. ತಾತನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಲೇ ಇಲ್ಲ.
ಅಲ್ಲೇ ಅವಳಿಗೆ ಸುಖವಾಯಿತು.

ಬಣ್ಣದ ಚಿತ್ರಕಥೆ-೨

ಗಂಗಣ್ಣನ ತಾಯಿ ಬಹಳ ಆತುರದಿಂದ ಮಗನ ದಾರಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವನು ಬರುತ್ತಲೇ ಬಹಳ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಹೋದ ಕೆಲಸವೇನಾಯಿತೆಂದು ಕೇಳಿದಳು. ದನವನ್ನು ಮಾರಿ ಕೈತುಂಬ ಹಣ ತರುತ್ತಾನೆಂದು ಅಂದುಕೊಂಡರೆ, ಅವನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ತಂದ ಜಾಕೀಬೀಜಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿದನು.

‘ದನವು ಹೋಯಿತು ; ಕೆಲಸಕ್ಕೆಬಾರದ ಈ ಬೀಜವೇಕೆ? ಅಷ್ಟೂ ತಿಳಿ ಯುವುದಿಲ್ಲ ಇವನಿಗೆ. ಬರಿ ಮೂಢ!’ ಎಂದು ತಾಯಿ ಅವನನ್ನು ಬಯ್ಯಳು. ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಆ ಬೀಜಗಳನ್ನು ಮನೆಯ ಹಿಂದುಗಡೆ ಮೂಲೆಗೆ ಬಿಸಾಡಿದಳು. ಇನ್ನು ಈ ಮಗನ ಗತಿ ಇಷ್ಟೇ ಎಂದು ಅವಳಿಗೆ ವ್ಯಸನವಾಯಿತು.

ಆದರೆ ಏನು ವಿಚಿತ್ರವೋ--ಮರುದಿನ ಆ ಮುದಿತಾಯಿ ಮನೆಯ ಹಿಂದು ಗಡೆಗೆ ಹೋದಾಗ ಗುಂಪಾಗಿ ಬೆಳೆದ ಬಳ್ಳಿಗಿಡಗಳನ್ನು ನೋಡಿದಳು. ರಂಗುರಂಗಾಗಿ ಕಂಗೊಳಿಸುವ ಆ ಬಳ್ಳಿಗಳ ಕೊನೆ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗಿರುವುದೋ ಏನೋ! ಅವಳ ಆಶ್ಚರ್ಯಕ್ಕೆ ಮೇರೆಯೇರಿಲ್ಲ!

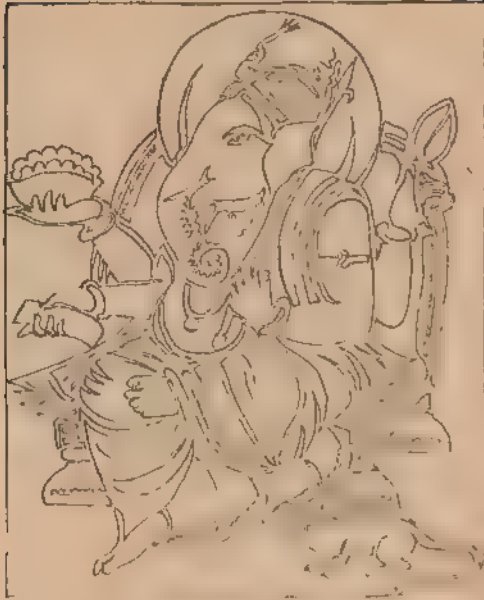
ಗಂಗಣ್ಣನೂ ಎದ್ದು ಬಂದು ಅದನ್ನು ನೋಡಿದ. ಸಂತೋಷದಿಂದಲೂ ಆತುರ ದಿಂದಲೂ ಹಾಕಿಕೊಂಡ, ಅದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜಾಕೀಬೀಜವಲ್ಲವೆಂದೂ ಮಹಿಮೆಯಬಳ್ಳಿ ಯೆಂದೂ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ ಮುದಿತಾಯಿಗೆ ಹೇಳಿ ಗೊಡವೆ ಎಬ್ಬಿ ಸದೆ, ತಾನೇ ಈ ಬಳ್ಳಿಯ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬೇಕೆಂದು ಶ್ರಮಿಸಿದ.

ಒದನೇ ಅವನು ಗಬಗಬನೆ ಆದರಮೇಲೆ ಹತ್ತಿ ಎಲೆಹೋದ. ಅದು ಮೇಘ ಮಂಡಲವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿತ್ತು. ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಅವನು ಕೊನೆ ಹಿಡಿದು ನಿಂತು ಸಾಲ್ಕುಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿದ. ಆಗ ಮೇಘಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಅದ್ಭುತ ವಾದ ಒಂದು ದಿವ್ಯಭವನವು ತೋರಿಬಂತು. ಗಂಗಣ್ಣ ನಿರ್ಭೀತಿಯಿಂದ ಆ ಭವನ ವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದ.

ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟಿದಾಗ ಒಬ್ಬಳು ಅಸ್ವರಸಿ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಳು. ಅವಳು ಅವ ನನ್ನು ಕುರಿತು--“ಇದೇನಪ್ಪ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದಿ? ಇದು ಜ್ಯಾಲಾಮುಖನೆಂಬ ರಾಕ್ಷಸನ ಮನೆ. ಅವನು ನೋಡಿದರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ನುಂಗಿಬಿಡುವನಲ್ಲ!” ಎಂದಳು.

ಆಗಲೇ ರಾಕ್ಷಸನು ಒರುವ ಸದ್ದುಕೇಳಿಸಿತು. ಆಗ ಅವಳು “ಸರಿ ಹೀಗೆ ವಾ” ಎಂದು ಗಂಗಣ್ಣನ ಕೈಹಿಡಿದು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಯಾರೂ ಕಾಣದ ಒಂದು ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಅವನನ್ನು ಅಡಗಿಸಿಟ್ಟಳು.

ಒಂದೇ ಗೆರೆಯ ಚಿತ್ರ

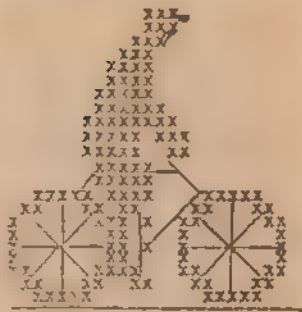

ಎ. ಸಿ. ಕೇಶವರಾವ್

ಎಸ್. ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣ

ಟೈಪ್‌ರೈಟಿಂಗ್ ಚಿತ್ರ

ಸಿ. ಎ. ಪಿ. ಆರ್. ಸುರೇಶ್

ಬಿ. ಯಶೋದಾದೇವಿ

ಚುಟು ಕ

ಚಿಕ್ಕದೊಂದು ಇಲಿ
ನಾಡುತಿತ್ತು ಉಲಿ
ಉಲಿಯ ಕೇಳಿ ನುಡವ ತಾಳಿ
ಬಂಕು ಬೆಕ್ಕು ಕಲಿ!

ಕೆ. ಜಿ. ಕುಕರಯ್ಯ, ದೊಡ್ಡ ಬಳ್ಳಾಪುರ

ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ :: ಬಹುಮಾನ 10 ರೂ.

1953 ನವಂಬರ್ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸುವ ಫೋಟೋಗಳ ಮಾದರಿ:

ಮೇಲಿನ ಫೋಟೋಗಳಿಗೆ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಿರುವ ಒಂದು ಜತೆ (ಎರಡು) ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳನ್ನು ಫೋಟೋ ಕಾರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಬರೆದು ಈ ಕೆಳಗಿನ ವಿಳಾಸಕ್ಕೆ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ 10 ನೇ ತಾರೀಖಿನೊಳಗೆ ನಮಗೆ ಬಂದು ತಲವುಮಂತೆ ಕಳಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ನಂತರ ಬಂದವುಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ವಿಳಾಸ: ಚಂದನಾನು ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಮದ್ರಾಸು-26.

ಅಕ್ಟೋಬರ್ ತಿಂಗಳ ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಫಲಿತ

ಮೊದಲನೇ ಫೋಟೋ: ಭುವನಸಂಪತ್ತು

ಎರಡನೇ ಫೋಟೋ: ಭವನದಂತಮ್ಮ

ಕಳಿಸಿದವರು: ಬಿ. ಗಿರಿಜಾಕುಮಾರಿ, ಕುಂದಾಪುರ

ಅಕ್ಟೋಬರ್ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಮೇಲಿನ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ಬರುತ್ತವೆ. ಸದರಿ ಬಹುಮಾನದ ಮೊಬಲಗು ರೂ 10/- ನ್ನು ಅಕ್ಟೋಬರ್ ಸಂಚಿಕೆ ಹೊರಟ ಕೂಡಲೇ ಕಳುಹಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ.

ಬಹತ್ತರ!

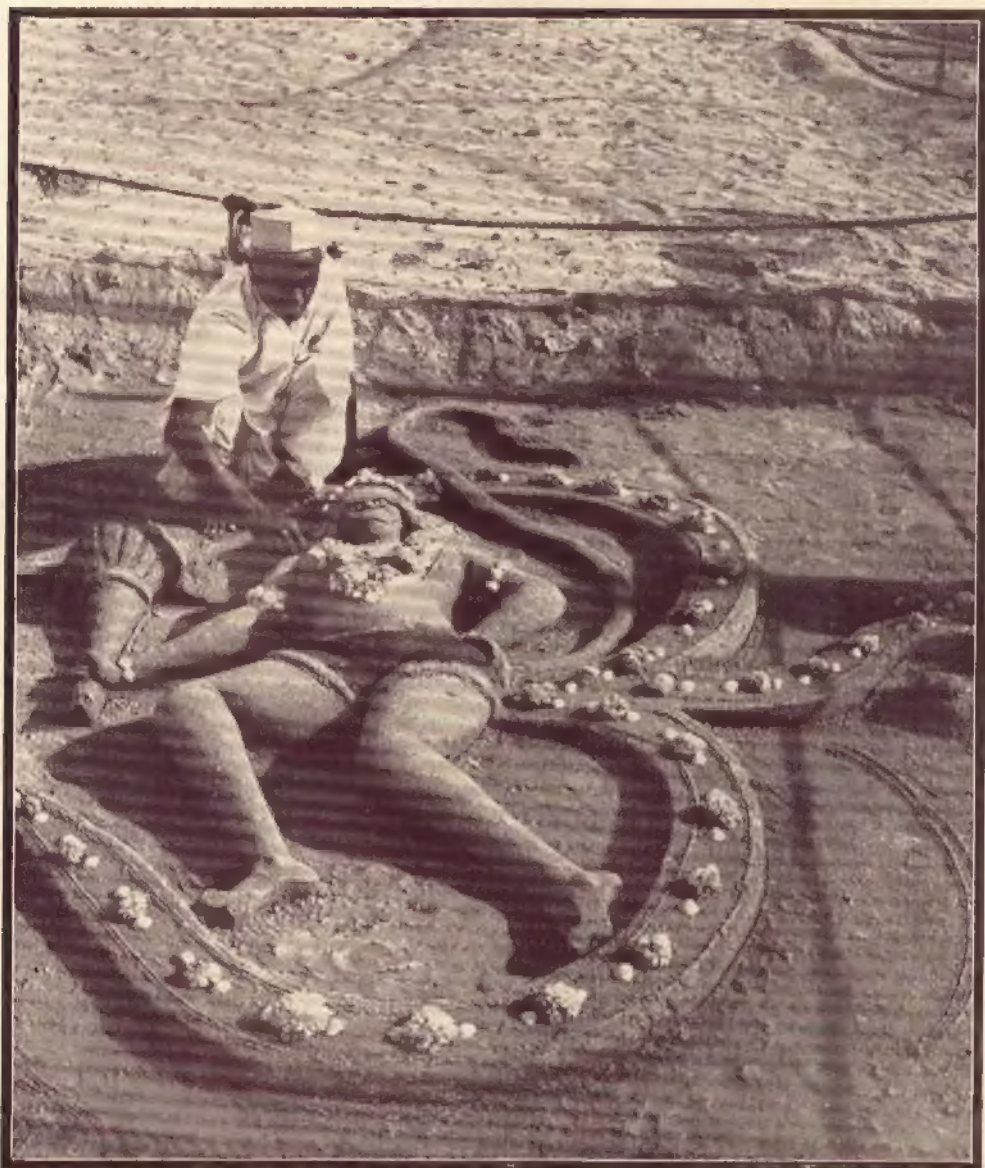
ಐಜಯರವರ

ಚಂದ್ರಹಾರಂ

ಬಿಗ್ಗಣಿಕೆ
ಕೆ.ಕಾಮೇಶ್ವರರಾವ್

ನಿರ್ಮಾಪಕರು: ನಾಗರೆಡ್ಡಿ ಚಕ್ರಪಾಣಿ

ಬಹುಮಾನ
ಪಡೆದ ಶಿಲ್ಪಿ

ಹಸ್ತಾಕೃತಿ

ಕಳಿಸಿದವರು:
ಶಂಕರ ಕೊಂಗಿ, ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ

